SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — **УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК**

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 197. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 15, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 15-го ЖОВТНЯ 1992 Ч. 197. РІК XCIX.

ВІДБУВСЯ КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ КРИМУ

Симферопіль (УНІАР). — Від п'ятниці, 9-го до неділі, 11-го жовтня відбувався тут конгрес українців Криму. Головна мета конгресу — консолідація навколо ідеї творення молодої української держави.

Організаційний комітет форуму очолював президент концерну „Крим-Континенталь" Юрій Колесников, відомий своєю підтримкою українського відродження. На адресу конгресу надійшло привітання від Президента України Леоніда Кравчука. У привітанні, між іншим, сказано: „Сподіюся, що проведення конгресу послужить справі поглиблення міжнаціонального взаєморозуміння як у Криму, так і в Україні в цілому. Вірю, що українці Криму найвище ставитимуть мир і злагоду, зроблять все можливе для відродження цього чудового краю".

Після того, як заслухано привітання конгресові від Президента України учасники вислухали доповідь „Крим в загальноукраїнському та європейському контексті" та „Україні в Криму — трагічне минуле і гірке сьогодення". Обговорено широке коло питань, з аналізом економічних, політичних та соціяльних, міжнаціональних проблем, виступили вчені України, Криму, а також закордонні дослідники. Як зазначили організатори конгресу, обмін думками тут відбувся на европейському рівні. На конгресі була присутня велика група військових українців. Від української діяспори виступав Омелян Коваль, член Всесвітньої Ради Вільних Українців. Від кримських татар виступав Рефат Чубаров, який підкреслив, що кримські татари є мирним народом, що виступає за відновлення своїх прав шляхом консенсусу з іншими національними групами і сподівається на підтримку національно-демократичних сил. Рефат Чубаров говорив татарською і українською мовами. Співголова Народного Руху України Вячеслав Чорновіл заявив, що зараз не є можливим скасувати кримську територіяльну автономію і треба наповнювати існуючу автономію змістом із задоволенням прав корінного народу.

Конгрес проходив під гаслом „Крим з Україною — інтеграція в європейську єдність". Обговорювалися на конгресі питання української мови і підвищення самоосвідомости майже мільйона українців, які заселюють півострів. Йшлося про необхідність об'єднання їх навколо ідеї національного відродження і державотворення України, налагодження співпраці з усіма народами Криму в галузі культури та економіки.

З обговорюваних питань конгрес прийняв вісім ухвал. Прийнято також заяву в якій делегати висловили своє становище до дій влади щодо вирішення кримсько-татарської проблеми. Для здійснення накреслених завдань конгрес сформував Всекримську координаційну раду. Її головою обрано Ю. Колесникова.

ПАТРІЯРХ МСТИСЛАВ ПЕРЕБУВАЄ В КИЄВІ

С. Бавнд Брук, Н.Дж. — Патріярша Канцелярія повідомляє, що Владика Мстислав, Патріярх Київський і всієї України, відлетів у неділю, 11-го жовтня ц.р. до Києва.

Програма перебування Владики Мстислава в Україні передбачає наради з єпископатом та духовенством УАПЦеркви, як також зустріч з Президентом Леонідом Кравчуком та з іншими урядовими чинниками.

УКРАЇНА НЕ ПІДПИСАЛА УГОДИ В БІШКЕКУ

Москва. — Головною подією минулого тижня була зустріч голів держав і урядів Співдружности Незалежних Держав у столиці Киргизстану Бішкеку. Провідні коментатори газет і телебачення підкреслюють, що чим „теплішими стають особисті взаємовідносини лідерів країн Співдружности, тим складніше вони знаходять точки зіткнення політичних курсів своїх держав". Ні одне з питань, що обговорювалися на переговорах, остаточно не було вирішене. У Бішкеку „був зроблений черговий крок до вияснення становищ колишніх совєтських республік, а точніше їх керівників, у справі рівня їх самостійности". Невиясненим залишився статус стратегічних військ, що знаходяться на території Росії, України, Білорусі і Казахстану. Нуклеарні ракети досі не мають державної приналежности.

Залишилося невирішеним і головне питання порядку денного зустрічі у Бішкеку — про створення Консультативно-координаційної ради СНД. Ця ідея, яку висунув президент Казахстану Назарбаєв, мала прихильників, але й критиків, в першу чергу в особі Президента України Леоніда Кравчука. Україна є проти створення якогось нового центру, який взяв би на себе функції управління членами СНД.

В той же час підкреслюється, що голови держав підтвердили свою готовність зберегти спільний інформаційний простір СНД. Вони домовилися створити міждержавну телерадіокомпанію. Угоду підписали всі країни — члени Співдружности, крім України і Туркменістану.

Паризька газета „Лє Монд" підкреслює, що нарада у Бішкеку повинна була перш за все провести інвентаризацію перешкод, які стоять на шляху будівництва нової співдружности.

Є. ГРИНІВ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Середовище УГВР влаштовує доповідь Євгена Гриніва, гостя зі Львова, депутата Верховної Ради та голови львівського „Меморіялу", на тему „Роля опозиції в демократичній державі". Доповідь відбудеться у неділю, 18-го жовтня, о год. 2-ій по полудні в залі НТШ, 63 Четверта авеню в Ню Йорку.

Члени Північно-атлантичної асамблеї відвідують Київ

Київ. (УНІР)— В Україні з офіційними відвідинами перебувала делегація політичної підкомісії у справах Східньої Европи Північно-атлантичної асамблеї. Делегацію прийняв заступник голови Верховної Ради України Василь Дурдинець і поінформував гостей про політичну та економічну ситуацію в Україні, ознайомив їх з концепцією військового будівництва та розповів про структуру і діяльність ВР.

Члени делегації відбули також зустріч з виконуючим обов'язки начальника генерального штабу збройних сил України генерал-лейтенантом Георгієм Живицею. Під час розмови Г. Живиця ознайомив членів підкомісії з військовою політикою України та розповів про перебіг розбудови українських збройних сил. Після розмови з генерал-лейтенантом делегація відвідала Військову Академію Протиповітряної Оборони.

В Арґентині відкриють представництва України

Буенос Айрес (Я.Т.). — У вересні відвідали Буенос Айрес два представники міністерства закордонних справ України, Володимир Яловий і Євген Свинарчук, щоб шукати за відповідним приміщенням на амбасаду та консулят України.

Створена минулого року Українсько-Арґентинська Комерційно-Індустріяльна Палата, яку очолив відомий промисловець Йосип Бурбан і яка проявила вже велику активність у зв'язку з Україною та брала участь у Світовому Форумі українців в Києві, запропонувала тепер винаймити на приміщення амбасади репрезентативну домівку. Вона міститься у гарній дільниці Буенос Айресу „Палермо" і українські промисловці дали запоруку заплачення за цілий поверх дому ренти на два роки.

Представники міністерства закордонних справ прийняли цей дар з радістю і коли все буде готове у листопаді має бути святочне відкриття у присутності Президента Леоніда Кравчука.

На консулярні приміщення в Буенос Айресі мало б відступити частину свого дому Товариство „Відродження".

Палата Торгівлі і промислу це незалежна організація, яка не увійшла в склад Української Центральної Репрезентації Арґентини.

„СОКОЛИ" В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Тут в приміщенні Українського Народного Дому, 140-142 Друга авеню, відбудуться три концерти ансамблю з України „Соколи" — у неділю, 18-го жовтня, о год. 3-ій та 6-ій по полудні та у неділю 25-го жовтня, о год. 4-ій по полудні. Телефон для інформації (212) 529-6287.

Спонзором та організатором турне „Соколів" є українська фірма „Міст", тел. (416) 728-3750.

Філія УКУ у Філядельфії починає осінній семестр

Філядельфія. (УКУ). — У вівторок, 20-го жовтня, Філія УКУ у Філядельфії починає нову серію викладів. Цього дня буде висвітлений відео-фільм про перенесення праху Блаженнішого Патріярха Йосифа з Риму до Львова та про відзначення ювілею незалежности України в Києві та Львові.

У наступний вівторок, 27-го жовтня, на Філії виступить д-р Володимир Хромиш з доповіддю: „Українці на терені колишньої Югославії".

Всі виклади на Філії починаються о год. 7:30 вечора. Після кожного викладу дискусія і товариська зустріч.

Поезії І. Калинця й В. Голобородька вийшли в англійській мові

Торонто. — У зв'язку з виступами в минулих роках поетів з України Івана Драча, Ігоря Калинця та Василя Голобородька у видавництві „Екзильні видання, появилися їхні поезії в перекладі на англійську мову. Збірка І. Драча вже випродана. Збірки Калинця „Crowning of the Scarecrow" та Голобородька „Icarus with Butterfly Wings" в українській і англійській мовах (перша в перекладі Марка Царинника, а друга Миросі Стефанюк) можна тепер набути по зниженій ціні по 10 дол., замовлення і чеки висилати на таку адресу: Lights on the Water, 29. Halford Ave., Toronto, Ont. M6S 4G1, Canada; або телефонувати на число: (416) 762 0242.

Губернатор Іллиной переслав побажання для „Свободи"

Джерзі Ситі, Н.Дж. — На руки редактора „Свободи" наспіли побажання з приводу 99 років появи щоденника від губернатора стейту Іллиной Джіма Едгарда.

У своїх побажаннях він, між іншим, пише: „Щоденник 'Свобода' завжди помагав і помагає об'єднувати українську спільноту, даючи її читачам джерела інформацій цікаві для всіх. Ця служба, яку дає щоденник „Свобода" українсько-американської спільноти вже продовж 99 років, є гідна подиву. В імені громадян стейту Іллиной прийміть мої найщиріші побажання святкувати цю річницю особливо гарно".

Вийшли „Вибрані праці" Юрія Бойка

Київ (С.Б.). — Першим виданням новоствореного Київського Наукового Товариства ім. Петра Могили став том „Вибраних праць" проф. Юрія Бойка-Блохина (381 стор.)

Видання містить статті про Шевченка, Франка й Лесю Українку, а також розвідки, що відкривають для колишніх підсовєтських українців особливо багато нового — про С. Єфремова, М. Міхновського, Митрополита Липківського, М. Хвильового, Олега Ольжича, О. Оглоблина. Книжка розпочинає серію „Українознавство діяспори". Передмову до „Вибраних праць" написав голова наукового товариства Сергій Білокінь.

ВІДБУЛИСЬ ДЕБАТИ КАНДИДАТІВ НА ВІЦЕПРЕЗИДЕНТА

Атланта, Джа. — Агентство Ассошіейтед Пресс й інші засоби масової інформації повідомили про відносно добре підготовлені дебати кандидатів на віцепрезидента З'єднаних Стейтів Америки, які відбулися у вівторок, 13-го жовтня в Атланті.

Дискутували між собою: республіканець і діючий віцепрезидент Ден Квейл, кандидат Демократичної партії сен. Алберт Ґор і незалежний кандидат на віцепрезидента на листі Росса Перо Джеймс Стокдейл. Дебати розпочались о годині 7-ій вечора за східнім часом і тривали 90 хвилин. Їх передавали телевізійні і радіостанції із засягом на всю країну, зокрема такі компанії, як Ен-Бі-Сі, Сі-Бі-Ес, Ей-Бі-Сі, Сі-Ен-Ен, Пі-Бі-Сі і СПЕН, а також десятки радіостанцій.

Керівником дебат був заздалегідь назначений коментатор Ен-Бі-Сі Ґел Бруно, який ставив кандидатам питання, на які кожний з кандидатів мав п'ять хвилин для відповіді.

Напередодні дебат Інститут Ґаллупа опублікував вислід громадських опитів, які мали пряме відношення до трьох дискутуючих суперників. Згідно з цими опитами Ґор отримав 63 відсотки, Квейл 33, а Стокдейл 16 відсотків. Не зважаючи на те, що віцепрезидент Д. Квейл був надзвичайно добре приготований і давав прицізні відповіді на питання, велике число запитаних американців висловили свою думку, що він не може бути „наслідником" Президента у ЗСА у випадку, як що б президент Джордж Буш не зміг виконувати своїх обов'язків. Очевидно, серед народної гущі виборців 68-річний Стокдейл мало відомий і він, на думку політичних спостерігачів і коментаторів, вийшов третім у дебатах.

Спостерігачі відмітили, що Квейл приємно розчарував багатьох виборців, хоч він не міг до кінця сформулювати своєї думки, бо, вживаючи тактику нападу, А. Ґор постійно перебивав його і ставив, на думку багатьох, провокативні пи-

(Закінчення на стор. 5)

Каїр навістив землетрус

Каїр, Єгипет. — Сильний землетрус, що стався у понеділок, 12-го жовтня, в Єгипті, викликав численні жертви і спричинив велику матеріяльну шкоду. За даними уряду цієї країни, загинуло біля 450 осіб, а кількість поранених досягла 4,000. Серед загиблих — десятки дітей і підлітків.

Сильний підземний поштовх розповсюдився на цілу країну, включаючи столицю Єгипту і навколишні міста і села. Епіцентр землетрусу, що почався о 3:10 за місцевим часом і тривав 20 секунд, знаходився в 32 км на південний захід від Каїру. Зареєстрована сила землетрусу становила 5.9 балів за скалею Ріхтера.

У столиці Єгипту, де проживає коло 14 міл. осіб, оголошено надзвичайне становище. Майже всі жертви землетрусу загинули під розвалинами будинків, але серед загиблих є діти, затоптані в паніці, коли учні вибігали зі школи на вулицю.

Міністерство внутрішніх справ повідомило, що найбільшої шкоди зазнали Каїр і місто Ґіза, розташоване на південь від столиці. У Каїрі загинуло не менше 127 осіб і поранено понад 2,000.

Епіцентр землетрусу знаходився всього в кількох кілометрах від стародавніх пірамід і відомого Сфінкса. На щастя, всі історичні і архітектурні пам'ятники залишилися в цілості.

На півдні Каїру, де проживає багато чужинців з країн Заходу, серед загиблих — шестеро школярів. В каїрському районі Шурба, заселеному біднотою, завалилася школа і під розвалинами загинули п'ятеро дітей і один дорослий. В загальному по країні повністю або частково знищено понад 200 будинків.

У СВІТІ

ПРЕДСТАВНИК ОПОЗИЦІЙНОГО іранського угрупування „Народні муджагедіни" Мохаммед Могадесін повідомив, що Теґран таємно домовився з керівниками Казахстану про купівлю від цієї колишньої совєтської республіки чотирьох ядерних боєголовок. Іранська сторона нібито вже заплатила гроші, однак боєголовки ще не перевезено через кордон. На думку Могадесіна, Теґран не зупиниться ні перед чим у поширенні ісламського фундаменталізму і з цією метою намагається заволодіти ядерною зброєю.

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ Єгипту Амр Мусса під час зустрічі з керівниками Ізраїля висунув вимогу, щоб ізраїльтяни повністю звільнили контрольовані території, бо тільки дотримання цієї умови може привести до підписання мирного договору між Ізраїлем і арабськими державами.

ТИМЧАСОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ Бразилії Ітамар Франко розпочав формувати новий уряд, який змінить попередню адміністрацію Фернанда Кольора, позбавленого сенатом функцій керівника держави. Вже присягнуло шість провідних міністрів нового кабінету. Серед них — міністер закордонних справ Фернанду Енріке Кардозу, міністер економіки, фінансів і плянування Густаву Кравзе і міністер юстиції Густаву Корреа. Виступаючи на церемонії прийняття присяги — президент Франко пообіцяв поставити уряд на службу державі, а державу — на службу всій нації. Він закликав нових міністрів віддати всі сили захистові інтересів суспільства, а не обмеженого кола еліти.

В П'ЯТНИЦЮ, 9-ГО ЖОВТНЯ, фінська поліція затримала подружжя, яке у своєму авті перевозило фальшиву американську валюту на суму 1.36 міл. дол. у 20-долярових купюрах.

В КАЗАХСТАНІ ЗААРЕШТОВАНО Карішала Асанова, відомого письменника і громадського діяча, за те, що він критикував президента Нурсултана Назарбаєва. Коментуючи цей випадок, амбасадор ЗСА в Казахстані Вілліям Кортні сказав на пресовій конференції, що в З'єднаних Стейтах журналіст може вільно критикувати президента, не боячись переслідувань.

Е. ШЕВАРДНАДЗЕ ВИГРАВ ВИБОРИ В ГРУЗІЇ

Тбілісі, Грузія. — Засоби масової інформації повідомляють, що колишній міністер закордонних справ комуно-московської імперії і права рука Міхаїла Горбачова, Едуард А. Шеварднадзе, переміг усіх своїх противників у крайових виборах в Грузії отримавши тим самим додатку, майже необмежену владу і контролю над абхазцями, які тимчасово, на прохання президента Російської федерації Бориса Єльцина, погодились припинити бої проти центрального уряду в Грузії.

Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Серж Шмеманн пише у числі з 13-го жовтня, що 83 відсотки усіх управнених до голосування грузинів взяли участь у виборах і 90 відсотків з них голосували за Шеварднадзе, який нібито мавби сповняти ролю спікера парляменту, що є рівнозначне у Грузії з постом президента. Очевидно, свою функцію він може сповнити тільки тоді, як йому і Б. Єльцинові, який нібито зацікавлений у замиренні в республіці, вдасться притягнути до конструктивних переговорів абхазців.

Політичні спостерігачі західніх держав схиляються до думки, що якщо Шеварднадзе не вдасться встановити миру в Грузії, цій республіці грозить довга громадянська війна, хаос, анархія, вихід Абхазії від республіки і евентуальне її прилучення до Росії до чого схиляються деякі абхазькі політики, які діють по лінії пропаганди російських імперіялістів і шовіністів типу віцепрезидента Александра Руцького, Жиріновського та інших екстремістів. Провінція сусідує з Росією і прилягає до Чорного моря і її вдрив від Грузії замикає частинно доступ до моря та сильно обмежує економічні зв'язки з сусідніми республіками та закордонними країнами.

Заява Е. Шеварднадзе, що він готовий навіть до мілітарних акцій у випадку, якщо абхазці не дотримуватимуться московських домовленостей і в майбутньому далі змагатимуть до сепаратизму. Він критикував абхазьких націоналістів за порушення встановленого постійного перемир'я і припинення вогню і за атаку грузинських військових частин в місцевості Ґаґра. Шеварднадзе гостро виступив проти терору абхазців.

На думку російських високих старшин грузинські війська мають всі шанси перемогти 80,000 абхазьку армію, яка становить 17 відсотків всього населення Абхазії. Загальне число населення в Грузії обчислюється на 5,4 міл. осіб. Поширення чи зменшення конфлікту в Грузії у великій мірі залежить від стратегічних потягнень Росії, яка з одної сторони хотіла б бачити на пості президента республіки Е. Шеварднадзе, а з другого робить усі заходи, щоб забезпечити контролю Росії над Грузією і схилити її до Співдружности Незалежних Держав. Шеварднадзе наріках також на російських генералів, які дуже часто діють на свою руку, без порозуміння з урядом в Москві і дозволяють північним кавказьким поповняти армію абхазців.

Вибори в Грузії, які відбулися в неділю, 11-го жовтня відбувалися в релятивно спокійній атмосфері. Виборів, очевидно, не було в Північній частині Абхазії. Після виборів Шеварднадзе виступив на телевізійній програмі і заявив, що він готовий вклякнути на коліна, просити грузинський народ прощення за колишні помилки і закликати його до миру і співпраці.

В АМЕРИЦІ

ДЕПАРТАМЕНТ СІЛЬСЬКОГО господарства ЗСА загарантував і заохотив додатковими кредитами ті компанії сільсько-господарських продуктів, які експортуватимуть свої товари до Росії. Говориться про суму 525 міл. долярів. Представники департаменту заявила кореспондентам, що з фондів Департаменту сільського господарства Росія отримає ще додатково 134 міл. долярів. Хтось потурбувався про те, щоб Росія отримала левину частину допомоги ЗСА до зимових місяців, натомість плян допомоги іншим державам СНД схований під сукно і про нього у виборчій кампанії взагалі нічого не говориться, — кажуть спостерігачі.

ТЕЛЕВІЗІЙНА СТАНЦІЯ Сі-Ен-Ен, висловлюючи опінію багатьох держав про передвиборчу атмосферу в З'єднаних Стейтах Америки і перші дебати між кандидатами на президента підкреслила, що японці, наприклад, вважають, що Президент Джордж Буш затратив забагато часу на оборону замість того, щоб атакувати свого демократичного опонента за його неясні економічні прогнози, його антиамериканські виступи і влаштування демонстрацій проти власного уряду під час тривання В'єтнамської війни, поїздки до Европи і Совєтського Союзу зокрема. Европейські засоби масової інформації підкреслили, що „певного переможця в ЗСА покищо немає". Італійська телекомпанія назвала Росса Перо „жартуном", який розказує слухачам, як стати мільйонером. Лондонська біржа, вислухавши дискусії Клінтона, знизала ставку на нього, бо він, мовляв, вживав замість аргументів фразеологію.

В ПОНЕДІЛОК, 12-го жовтня, день після дебат між кандидатами на президента ЗСА, президент Джордж Буш і губернатор Билл Клінтон продовжують вести інтенсивну виборчу кампанію. Обидва вони зустрічались з виборцями в стейті Пенсильванія. Натомість третій незалежний кандидат бизнесмен-більйонер Росс Перо, вірний своїм попереднім заявам, повернувся із Ст. Луїс до Тексасу підготовлюючись до двох чергових дебат, які відбудуться 15-го і 19-го жовтня. Переведені незалежними компаніями опити серед громадян виказали, що ситуація не змінилася і виборці все ще дають перевагу Клінтонові. Очевидно, відсоткова стопа Перо збільшилась з 10 до 18, але багато незалежних виборців, а навіть прихильників Перо не будуть голосувати на нього з причини страху втрати голосів. Політичні коментатори кажуть, що в такий спосіб кандидатура Р. Перо у виборах радше допомагає Клінтонові. Згідно з інформаціями агентства Ассошіейтед Пресс виглядає, що також Европа, Японія і Близький Схід з великим зацікавленням слідкують за ходом виборчої кампанії в ЗСА і дискусіями між президентськими кандидатами.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money-order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Небезпечні бочки пороху

Корейська війна скінчилася поверх 40 років тому. Але там не було мирового договору лиш існує все ще стан „воєнного перемир'я" із широкою здемілітаризованою зоною. На півдні цієї зони розташовані не тільки південнокорейські, але й американські війська. Після закінчення холодної війни між Заходом і колишнім СССР, Америка відкликала з Південної Кореї 7,000 свого війська, але залишилося там ще 37,400 вояків. У минулому тижні відбулася у Пентаґоні конференція з участю секретаря оборони Роберта Чейні, південнокорейського міністрів військових справ та високих старшин обох названих країн. Вони підписали там договір, за яким Америка не відкликуватиме більше ніяких вояків, поки не минеться загроза, що Північна Корея не змагає, щоб здобути атомову зброю. У минулих двох роках покращали взаємини між північною комуністичною і південною демократичною частинами Кореї. Почалися обосторонні контакти і появилася ніби можливість з'єднання Кореї на базі якогось компромісу про текст спільної конституції, дармащо комунізм і демократія — це вогонь і вода.

Очевидячки, ті миролюбні жести північнокорейських комуністів були тактичною грою, щоб зволікти з часом, потрібним їм для атомового дозброєння. Уряд Північної Кореї раз дозволяв на приїзд американських фахівців, які перевірили би, чи дійсно йдеться про продукцію атомової зброї, то знову той дозвіл відкликував. Це й довело до цієї наради у Вашінґтоні з рішенням не зменшувати контингенту стаціонованих у Південній Кореї військ. Ясно, що у випадку нового наїзду Північної Кореї на Південну із таким союзником, як могутній суходільний Китай — 37,000-на армія не була би ніякою рівновартною силою, але тоді йшлося б про війну проти Америки, — про розпутання третьої світової війни і володарі у Пекіні напевне свідомі цього. Суходільному Китаєві території не треба і він не прийняв у спадщині від Совєтського Союзу гасла „угроблення" вільного світу. Тому мариво „жовтої небезпеки" є фантазією.

У світі не настав ще „вічний" мир. Однаково на далекому Сході, як на Близькому і Середньому Сході нема ще повного замирення. Схоплення кілька днів тому американця на території Кувайту вояками Іраку — це був новий яскравий доказ хиткої тамошньої ситуації. Його вже звільнено, але поки диктатором Іраку є Саддам Гуссейн — можна всього сподіватися. Ізраїльсько-арабські переговори відбуваються у супроводі із демонстраціями та зударами палестинців з ізраїльською поліцією і один Господь знає, як довго це триватиме і чим закінчиться. Диктаторський володар Лівії Муаммар Каддафі подібний до іракського Гуссейна: він невідповідальний протектор терориму і поки є при владі — можна всього сподіватися.

Проблема міжнародної ситуації виринула у теперішніх президентських виборах. Американський президент є водночас головнокомандуючий збройних сил цієї великодержави. Від президента залежить, як Америка реаґуватиме на вибух будь-котрої з існуючих бочок пороху у світі. Історичний досвід доказав, що партійна ідеологія не грала ролі у вирішуванні проблеми миру-війни. Демократичний президент Гаррі Труман зареаґував на наїзд Північної Кореї на Південну — війною. Але демократичний президент Джан Кеннеді спартачив приготовану Айзенгавером інвазію проти Куби та інвазія не вдалася та згодом той же Кеннеді погодився на компроміс з Хрущовим і зобов'язався ніколи силою не ліквідувати комунізму на Кубі.

Демократичний президент Линдон Джансон розпочав непопулярну В'єтнамську війну, проти якої теперішній кандидат на президента Билл Клінтон демонстрував, як студент. Республіканець Джордж Буш повів війну проти Іраку, виграв війну, але програв мир, бо спартачив кінець війни і залишив Саддама Гуссейна при владі. На телевізійному екрані поставлено запит: з котрим кандидатом на президента — у Білому Домі — можна чутися спокійніше у теперішній непевній міжнародній ситуації?!

В ЧЕТВЕР, 8-ГО ЖОВТНЯ, в Одесі розпочав працю чотириденний Міжнародний конгрес бірж. Головною темою обговорення на ньому є захист закордонних інвестицій в Україні у зв'язку з новими тенденціями в податковій політиці. У праці конгресу беруть участь представники всіх держав, що колись входили до складу Совєтського Союзу, а також кореспонденти багатьох західніх газет, зокрема паризької „Лє Монд" і лондонської „Файненшел Таймс".

Любомира Крупа

У НОВІЙ ДЕРЖАВІ — НОВА ВІЛЬНА ЛЮДИНА

(Розважання після Світового форуму українців)

I

Для повного відродження української держави преважливим є оновлення виховно-освітньої системи, щоб виховати нову, вільну людину. Про це переконує факт неефективности окремих секторів Уряду України, що в свою чергу говорить про кризу людини — потребу її відродження. Це потверджують і цим турбуються всі, що мають відношення до освіти та виховання так в Україні, як і в діяспорі.

Науковець сходознавець — іраніст Олександер Шокало в своєму есеї „Український світ" в однойменному журналі пише: „Нині переживаємо кризовий період тяжкої, тривалої етнічної недуги. Століття зовнішнього політично-ідеологічного гніту й паразитського визиску, а також нехтування вселюдських моральних законів призвело українців до занепаду самосвідомости, до соціяльної схизофренії: одне думають — кажуть інше, кажуть одне — роблять інше".

Прикладів цього багато, чи не на кожному кроці. Чи це мимовільний перехід на російську мову в приватному спілкуванні наших науковців, чи ось приклад молодої докторантки української літератури, яка захоплена відродженням України... але в опері до прибиральниці звертається ... по-російськи. Або поведінка жителів України, при нагоді відвідин музеїв чи історичних місць, де ще так часто зустрічаються залишки комуністичної брехливої пропаганди та перекривлених історичних фактів, люди проходять мимо, не маючи відваги справити екскурсовода в його неправильній інформації туристів, чи хоча б подати, навіть анонімно, свої завваги в книзі відвідувачів. Кожний з прикладів збуджує жаль за цих наших людей, ще невільників старої системи — „гомо совєтікус".

Який рятунок? Олександер Шокало удзоровлення бачить у звороті в праісторію українського духу: „Вона живе в нашій цілісній мітологійній свідомості, яку тиском матеріялістичної ідеології загнано в підсвідомість. Саме глибини нашої підсвідомости виявлять і визначають нашу етнічну самосвідомість. Тут і джерело відродження".

А в брошурі, виданій напередодні форуму, „Нова освіта України" говориться „повернення освіти культурі", про те як врятувати „людяність і духовість, які є суттю освіти, культури, життя. Говориться про „олюднення людини".

У цій складній ситуації позитивним одначе є те, що в справах освіти і її напрямку, від міністерства освіти починаючи, до організаторів дитячих садків і народних шкіл, кінчаючи, є певна однозгідність, а це: „радикальний відхід від дотеперішньої монополії совєтської системи та бюрократизації її, від ізольованости освіти від світового досвіду, від ігнорування національних особливостей" (Нова освіта України, Київ 1992). І в проєкті державної національної програми відродження освіти під назвою „Україна XXI століття — стратегія освіти" читаємо: „Освіта має стати основою розбудови незалежної української держави, національного, культурного та державного відродження"... „...бо з перетворенням України в незалежну, самостійну державу, освіта — формування інтелектуального потенціялу суспільства стала власною справою українського народу".

Однозвучність думок в цьому питанні находимо і в щомісячнику для українського шкільництва „Жива вода": (2—1992), „До утвердження самостійної України нам нині потрібна самобутня високорозвинена в европейському розумінні освіта й культура. Без цього власний банк, свої гроші, національні митники, військо та інші атрибути державности так і залишаться кістяком — а животворчі артерії духовного життя нації — це національна культура і національна школа. Якою буде навчальна програма, такою в значній мірі буде і зміст духовного життя нації".

У новій системі освіти навчання ставиться в нерозривному зв'язку з вихованням: „мета школи — виховання майбутнього покоління, яке добре усвідомлює, що серед багатьох цінностей одна з найбільших — саме життя окремої людини так і суспільства всієї планети". („Жива вода, 2—1992).

Повищенаведені думки говорять про те, яке розуміння освітніх справ у тих, що будуть їх реалізувати. Це який концепт повороту до первнів української культури та зворот до світової загальнолюдської цивілізації. Це теоретичні підстави оновлення освітньо-виховної системи. А як справа стоїть в дійсності? Поступає вперед, але поволі. Це в загальному, але є й винятки... І відродження української освіти почалась вже раніше: згадати б хоча Львівську область, де начальником відділу Освіти області була Ірина Калинець. Вже від 1990—91 року введено багато змін таких як: — деполітизація навчання, осунено комуністичну пропаганду і антирелігійну пропаганду, внесено в кляси ікони, навчання російської мови як і кожної чужої, заведеної з п'ятої кляси.

Закінчення буде.

Петро Часто

ПРИВІТ УКРАЇНЦЯМ ВІД ВОЛЬТЕРА

Тих людей, які хочуть чути самі лише приємні речі, можна зрозуміти. Вони міркують приблизно так: нащо висловлювати сумнівні, хибні, шкідливі погляди замість того, щоб усім враз стати на найкращу, наймудрішу точку зору? Вони певні, що це можливо, і що багатоголосся, різнобій в опініях є тільки марним згаюванням часу, недоречним гальмуванням будь-якої доброї справи. Вони навіть готові пальцем вказати, чого слід дотримуватися, а що — рішуче відкинути. І, певна річ, дуже дивуються, що їх ніхто не слухає і що проста та ясна для них ситуація викликає гарячі суперечки й цілком протилежні висновки.

Наївність — не найбільший гріх. Однак, коли подібним чином ставляться до навколишньої дійсности люди можновладні, здатні силою свого службового становища затулити комусь рота, бо він, бач, висловлює „неправильні" думки, то це криє не абияку суспільну небезпеку і з приводу навіть найменших ознак треба негайно здіймати найбільший ґвалт. Бо що казав Вольтер? „Мені ненависна ваша думка, але я готовий віддати життя за те, щоб ви могли її висловити".

Недовірливе ставлення до преси характеризує державне життя в усіх колишніх совєтських республіках. Наприклад, переслідування московських „Ізвєстій" заохочувалося самим головою Верховної Ради Російської Федерації. У Казахстані, де комуністи утрималися при владі, незалежні газети і журнали, щойно заснувавшись, відразу опинилися під п'ятою „позакритичних" урядових чиновників.

Дуже хотілося, щоб Україна була винятком. Вже ж стільки гонінь і заборон зазнало правдиве українське слово за лихих часів двох імперій! Чи ще їх не вистачає нам?

Виявляється, ні. Газети, котрі дозволяють собі висловлювати незалежні судження, підлягають відвертій або опосередкованій обструкції. Це сталося з київською „Освітою", головний редактор якої, Ігор Лубченко, своїми нестардатними публіцистичними виступами на теми теперішніх освітніх проблем не вгодив керівникам міністерства. Така ось іронія долі: йдеться про того самого Ігоря Лубченка, якого ще за Щербицького звинувачували у „націоналістичних збоченнях" і виганяли з редакцій. А тепер його чесне перо не подобається властивим демократам — міністрові освіти Петрові Таланчуку-ві і його заступникові Анатолієві Погрібному. „Молодь України", розповівши про це, закликає українських журналістів „не залишатися осторонь цієї ганебної історії і не віддати на поталу колектив газети „Освіта", її головного редактора. Адже якщо ми не захистимо сьогодні їх, то завтра прийде наша черга".

Очевидно, українські газетярі в діяспорі також не можуть бути байдужими до того, що нині діється в українській журналістиці, на які професійні, світоглядні і моральні засади вона стає, прискорює, чи ні, побудову демократичної держави, інтеґрування високовартісної національної культури у світову цивілізацію.

Це тим більше непокоїть, що випадок з „Освітою" — не єдиний. Нещодавно газета „Вечірній Київ" розповіла про власні клопоти, про таки негарне переслідування з боку урядових чинників, котрі борються з невгодними газетами і журналами в неоригінальний чиновницький спосіб — позбавляють їх державної підтримки, фінансових дотацій, паперу. А редакції київської газети „Незалежність" загрожував навіть суд: генеральна прокуратура потрактувала критику керівних осіб як образу. Тим часом в республіці досі не прийнято закону про пресу — не з вини журналістів, звичайно.

Головний редактор „Вечірнього Києва" Віталій Карпенко у зв'язку з цим усім пише: „Не стане незалежної преси — а така загроза реальна — можна ставити крапку на нашій молодій демократії".

Сумно таке читати, й тому хочеться думати, що несприйняття інформаційної свободи не є державною політикою в Україні, і що згадані тут прикрощі засвідчують лише психологічні рудименти старого, „совєтського", ставлення до вільного слова.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Богдан Марків

Визначна культурна подія

У стейті Коннектикат відбулася і ще відбувається на широку скалю закроєна виставка образотворчого мистецтва сучасної України. Кількість показаних творів та організаційні труднощі, мабуть, були причиною, що виставку розділено на дві частини. Одну частину творів виставлено в галерії Єйлської школи Мистецтва й архітектури в Ню Гейвені (від 1-го до 20-го вересня), а другу у престижовій школі назви Човт Розмері Голл, а докладніше в її знаменитому Центрі мистецтва ім. Пола Меллона у Валінґфорді недалеко Ню Гейвену (від 8-го вересня до 18-го жовтня).

Перед нами ілюстрований каталог виставки, в якому видруковані дуже інструктивні есеї професора Єйлського університету Ричарда Литла і мистецтвознавця Реджиналда Бредфорда з Центру Меллона. Оба мистецтвознавці подорожували минулого року по Україні разом зі скульптором Олександром Гуненком, щоб вибрати картини для виставки. Їхні есеї у каталозі кидають дуже інтересне світло на стан мистецької творчости сучасної України. З них можна теж дещо довідатися, звідки вийшла ініціятива проєкту та якою хотіла бачити виставку американці. Зате не згадано справ, що входять у сферу т. зв. високої політики, бо це очевидно йшло б задалеко. Українському глядачеві варт було б знати, як ставилися до проєкту різні люди американської політичної верхівки, чому завдячувати треба те, що місцем виставки зроблено Коннектикат з деяким опертям на Єйльский університет і т. д. — Ця завваха не є в ніякому разі критикою знаменитої розповіді проф. Литла, якому український читач мусить бути вдячний.

Все таки ми довідуємося з його розповіді, що ініціятива вийшла від керівних кіл України десь на весні 1990 року. Ситуація на Україні швидко змінялася, прийшло проголошення незалежности. Задум виставки все більше конкретизувався, а головним промотором з українського боку було Міністерство Культури. Тут було потрібне засадниче договорення щодо дальших процедур.

Нам невідомо, які умови ставили американці, одначе відомо, що Міністерство Культури дало змогу американським мистецтвознавцям подорожувати в Україні та вибирати свобідно за своїми критеріями картини для виставки у ЗСА. І в минулому році виїхали згадані професори Литл і Бредфорд у товаристві скульптора Гуненка, участь якого в організуванні виставки була дуже поважна. Американці мали тільки одне обмеження: час, бо їхнє перебування там мало тривати тільки два тижні. Коли зважити віддалі між центрами мистецького життя — їхні труди і осяги були незвичайні. Тут, очевидно, придалася їм далекойдуча допомога українців. Американці відвідали велике число галерій, мали багато зустрічей і ще дбали про те, щоб віднайти жінок-мистців, та знайшли контакт з мистцями, що працювали й творили в скромних умовах, коли то убоге мешкання було теж їхнім ательє. У висліді на виставці була репрезентованих 96 мистців, а в цьому вісім жінок; картин було 153, з чого 47 припало на твори графічного мистецтва. А назва виставки дуже характеристична: „Сучасне мистецтво з України — американська перспектива".

Наші завваги — це тільки загальна інформація. Оцінка мистецької вартости показаного не входить у наш розгляд.

Варт ще згадати, що виставка мала свої урочисті моменти. У суботу, 19-го вересня, відбулася святочна зустріч у Єйльській частині виставки напередодні її закриття. Були присутні міністер культури України Лариса Хоролець, амбасадор до ООН Віктор Батюк та інші. У різних моментах група студентов із „Слов'янського хору" співала народні пісні балканських слов'ян, а також деякі українські. Може ще більшу урочистість панувала на виставці в Центрі Пола Меллона у Валлінґфорді в неділю 20-го вересня. Була теж присутня міністер Лариса Хоролець, із своїм почотом. Квартет ім. М. Леонтовича дав концерт камерної музики. Після концерту відбулася зустріч з приняттям, що дала змогу обмінятися думками в невимушеній атмосфері. Директори Школи і Центру ім. Меллона, посадник міста і голова Стейтової комісії для справ мистецтва мали слова признання для виставки. Їм відповідала Л. Хоролець, висловлюючи бажання бачити американські виставки в Україні.

Урочистість дня дуже підкреслив концерт камерної музики у виконанні Квартету ім. М. Леонтовича. Це вже другий виступ Квартету у Центрі ім. Пола Меллона. (Перший відбувся у жовтні 1991 р.). Із зміною — що місце першого скрипака Семена Кобця, який тепер в Австралії, заняв у цьому концерті соліст-скри-

(Закінчення на стор. 5)

Володимир Жила

ЗБУДЖУЮТЬ ДУМКИ, ВИКЛИКАЮТЬ РОЗДУМИ...

I

Докія Гуменна, „Дар Евдотеї", перша і друга книга, передмова Осипа Зінкевича. Українське Видавництво „Смолоскип" ім. В. Симоненка, Балтимор — Торонто, 1990, перша книга — 306 стор., друга книга — 346 стор.

„...Тоді я не могла зрозуміти, чому мені постійно не щастить, чому все, як з каменя, чому не втрушуюся в життя, як інші. Дороговказом (і то сліпим інтуїтивним) було тільки моє уперте завзяття і почуття, що я йду вірним шляхом, хоч би що".

Такими знаменними рядками кінчає Докія Гуменна другу книгу своїх спогадів „Дар Евдотеї". Письменниця, як знаємо, належить до тих мистців слова, яким не зазвичай щастило в житті, зокрема під совєтським ладом. Там часто сипалися на неї громи партійної критики в пресі, на письменницьких і партійних зборах з вимогою, щоб вона перебудувалася, а вона тим часом не бачила ніякої ідеологічної хиби в своїй літературній творчості. У ній, як вона пише: „Нема нічого ворожого, бо я й сама не була вороже наставлена до нових форм на селі. Чи перебудуватись — це значає подавати фальшивий образ того, що бачила?.. Тоді не цікаво. Я не вмію". Такі і подібні проблеми лежать в основі її цікавих спогадів, написаних від душі й серця.

„Дар Евдотеї" покищо складається з двох книг. Перша книга „Київські кручі" (Жашківські четверги", „Ставищанська розкіш", і „Мрія, що зветься Київ" і друга книга „Жар і крига" („Мрія, що зветься література", „Харківські вітрюги" і „Мої примітивні родичі"). Обидві книги охоплюють близько 40 років життя і творчости письменниці та кінчаються її виходом в українську діяспору.

Уже в ранньому дитинстві Д. Гуменна відчувала „страшний жаль за чимось. Щось було і вже ніколи того не буде. Щось чудове, рідне й дороге. Це, що навколо — чуже, нецікаве, холодне. Я тут чужа, нікому не немила". Народилася вона у селі Жашкові на Київщині, де у середньовічні часи князь Володимир Великий оселив приязних торків і берендіїв, які згодом стали предками частини місцевої людности. Вигладом, — пише Д. Гуменна, — всі ми маємо наліт монголоїдности чи тюркоїдности". У цих історичних місцевостях і виростала наша письменниця. Батько її „не мав у душі ніякого естетичного почуття, щоб оточити себе красою", але зате читав книжки, грав на скрипці, на гармонії і на сопілці. Мама була неписьменна, „не вміла збрехати де треба, нехитра, недоскока, недопитацька, як от інші жінки". Зате „безкомпромісово трималась своєї чистої хутірсько-ставищанської мови і якраз її рішучо не повертався на калічення слів, аби було „по-панському". Не було в ній „жадної штучности та світської люб'язности, в простоті своїй доходила до зовнішньої суворости". Але „була суцільна, а батько складений із 'двох глин'. Із матеріялу на глибоку інтелігентність, тонку емоційність — та з вульгарної нерозбірливости". Докія „вдачею була схожа на маму: невторопна, не вміла збрехати, швидко подумати, мовчазна, тиха і боязка", та хоч „й росла в містечку, у самому його центрі, але в душі вважала себе сільською". Тут же в містечку почула вона вперше і „про Україну, як про новий феномен". Тут же „за поняття 'українське' здебільшого правило 'мужицьке'. А вірніше, 'українське' було таке природне", що письменниця над ним тоді не задумувалася.

Уже в її ранні роки Д. Гуменна в розмові з дівчатками-школярками „заявляла, що буду письменницею", хоча не була певна цього, але тільки про це і мріяла. Понад усе вона любила книжку, бо — „світ у книжці цікавіший, реальніший, дійсніший, ніж те, що в навколишньому щоденному житті. Книжка, — в її розумінні, — це щастя готове, повне, ніколи не вичерпана криниця".

Закінчивши ставищанську педшколу, Д. Гуменна і далі була невисокої думки про себе: „про свою негарну зовнішність, свою боязкість, сірість-невиразність". Проте їй дуже хотілося вчитися далі, а в хаті була одна відповідь — „нема звідки". Їй саме тоді сповнилося 18 років. Тим часом батька большевики „перевели у нетрудовий елемент" Жашкова й позбавили права голосу. Вона все ж таки пробралася до Києва й стала студенткою літературно-лінґвістичного факультету Київського Інституту народної освіти. Студенткою вона могла стати лише приховавши своє „шкідливе соцпоходження" з допомогою добрих людей. У Києві вона побачила вперше Сергія Єфремова, який завжди парадував у вишиваній сорочці, Андрія Ніковського, цього „Аполлона у трошки старшому віці", живого Павла Тичину, який читав уривки якоїсь поеми й їх наче співав та Тодося Осьмачку.

Тут, у Києві, живучи надголодь, вона весною зовсім охляла і вже навіть не розуміла, що на лекціях читали професори. Ходила — ледве волокла ноги, але вчилася і бувала на всіх зборах і концертах, де щось було українське. У той час, як ніколи досі, вона була „одержима ідеєю самодоскоалення сильнішого за боязкість".

В університетський науці Д. Гуменна не дуже відзначалася. Лекції з мовознавства професора Євгена Тимченка її не зацікавили, а навпаки „відскакували" від неї, не ввійшовши у вуха. Професор Калинович „читав сухо — офіційно, замогильно", а лекції професора Павла Филиповича про сучасну українську літературу, незважаючи на те, що вони були докладно і прецизно опрацьовані, відвідувало незначне число студентів. Не любила Д. Гуменна і лекцій професора Якубського, бо він ставився з погордою до виходців з села. Зате професор Зеров читав лекції з блеском і на них бувала півторатисячна авдиторія, а то й більше. Пам'ятним залишився для Д. Гуменної і професор Федір Савченко, що читав чужоземну літературу.

Продовження буде.

Luba Maziar

THE UKRAINIAN STATE CHOIR OF KIEV

DUMKA

NORTH AMERICAN CONCERT TOUR

celebrating

The First Anniversary of Ukraine's Independence

Yevhen Savchuk
Conductor

Sponsors: **UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION**
UKRAINIAN CANADIAN CONGRESS – Toronto Branch
MINISTRY OF CULTURE OF UKRAINE
Cooperating Host Choir: New York DUMKA

Also Featuring: The Soloists of the KIEV - LVIV - ODESSA Opera Houses

ПРЕМ'ЄРА

NEWARK/ NEW YORK Friday, Dec. 4, 1992 7:30 PM	**Newark Symphony Hall** 1030 Broad Street **Tickets:** Ticketmaster 201/643-8009 * Credit Card Sales 201/507-8900 Newark "DNIPRO" Gift Shop 201/373-8783 New York "ARKA" 212/473-3550 * "SURMA" 212/477-0729 **and at the door**
PHILADELPHIA Saturday, Dec. 5, 1992 7:30 PM	**Cardinal Dougherty H.S. Auditorium** 64th Avenue and Second Street **Tickets:** Ukrainian Educational and Cultural Center **and at the door**
WASHINGTON, DC Sunday, Dec. 6, 1992 4:00 PM	**Archbishop Carroll H.S. Auditorium** 4300 Harewood Road N.E. **Tickets:** UNA Washington Office, 400 North Capitol Street, N.W. Suite 859 202/347-8629 **and at the door**
CLEVELAND Tuesday, Dec. 8, 1992 7:30 PM	**Normandy H.S. Auditorium** 2500 W. Pleasant Valley **Tickets:** SELF-RELIANCE, F.C.U. * OSNOVA Credit Union Ukrainian Stores **and at the door**
CHICAGO Wednesday, Dec. 9, 1992 7:30 PM	**Rosary College** 7900 Division Street, River Forest, Il **Tickets:** SELF-RELIANCE Ukrainian F.C.U. * First Security Bank "KNYHARNIA" * "DELTA" **and at the door**
MILWAUKEE Thursday, Dec. 10, 1992 7:30 PM	**TO BE ADVISED**
DETROIT Friday, Dec. 11, 1992 7:30 PM	**Fitzgerald H.S. Auditorium** 23200 Ryan Road **Tickets:** Ukrainian Credit Unions * District Committee Members "EKO" Gallery * CHAIKA Gallery **and at the door**
TORONTO Saturday, Dec. 12, 1992 7:30 PM	**Metro Toronto Convention Centre** 255 Front Street W. **Tickets:** "ARKA" (Queen) * "ARKA" (West) **and at the door**
TORONTO Sunday, Dec. 13, 1992 4:00 PM	**TO BE ADVISED**
BUFFALO Monday, Dec. 14, 1992 7:30 PM	**St. John's Auditorium** 3275 Elmwood Avenue, Kenmore, NY **Tickets:** All Ukrainian Churches and all Committee Members
ROCHESTER Tuesday, Dec. 15, 1992 7:30 PM	**Strong Auditorium** River Campus, University of Rochester **Tickets:** Ukrainian Federal Credit Union * "MOZAIKA" Ukrainian Home of Rochester **and at the door**
SYRACUSE Wednesday, Dec. 16, 1992 7:30 PM	**Fowler H.S. Auditorium** 227 Magnolia Street **Tickets:** Ukrainian National Home * Credit Union UNA Branch Secretaries **and at the door**
KERHONKSON Thursday, Dec. 17, 1992 8:00 PM	**Veselka Pavilion, Soyuzivka** **Tickets:** SOYUZIVKA Store **and at the door** For information: 914/626-5641
HARTFORD Saturday, Dec. 19, 1992 7:30 PM	**Bulkeley H.S. Auditorium** 388 Wethersfield Avenue **Tickets:** Wolodymyr Wasylenko 203/644-2729 Osyp Hladun 203/257-9499 * Cooperative SUMA **and at the door**
NEW YORK Sunday, Dec. 20, 1992	**United Nations** **CLOSED PERFORMANCE**

NOTE: NO OUTSIDE VENDOR SALES WILL BE PERMITTED AT ANY OF THE CONCERT HALLS.

Ludmyla Shyrina
Soprano - Odessa

Volodymyr Hryshko
Tenor - Kiev

Neonila Koziatynska
Mezzo-Soprano - Lviv

Ihor Kushpler
Baritone - Lviv

Tickets: $20.00 per person
EXCEPT NEWARK/NEW YORK OPENING NIGHT - $15, $20, $25
and TORONTO - $15, $20, $25 Canadian Dollars.

New York/Newark ROUND TRIP BUS TRANSFERS will be available from St. George's Church (East 7th Street) to **Newark Symphony Hall** at $10.00 per person.
Garage parking available for 1000 cars.

Tour Coordinator:
SCOPE TRAVEL INC/AUSCOPRUT JOINT VENTURE 201/378-8998

СТОРІНКА КЛЮБУ СЕНЬЙОРІВ ПРИ Т-ВІ „САМОПОМІЧ" В НЮ ЙОРКУ

СЛОВО
ГОЛОВИ КЛЮБУ СЕНЬЙОРІВ ПРИ Т-ВІ „САМОПОМІЧ" В НЮ ЙОРКУ

Цією сторінкою починаємо „Куток сеньйорів", який появлятиметься періодично в найбільш популярному в діяспорі щоденнику „Свобода", видання УНС.

Головною темою сьогоднішньої сторінки є постать св. п. Лідії Савойки б. голови „Клюбу Сеньйорів" при Т-ві „Самопоміч" в Ню Йорку, яка передчасно й ненадійно померла. Нехай ці спогади стануть не тільки одним із джерел до біографії Покійної, але хай будуть нев'янучим вінком на Її свіжу могилу. Увесь свій час, невичерпну енергію, нехтуючи особистим життям, присвячувала Лідія потребуючим, зокрема, землякам, які бажали стати громадянами ЗСА. Коли справа вимагала, що треба було поїхати в Україну, Покійна без вагання відбула цю томливу й обтяжливу, з уваги на її підірване здоров'я, подорож.

Повага, пошана, професійне знання та досвід, якими втішалася Покійна, давали їй змогу позитивно полагоджувати навіть такі проблеми, які виглядали безнадійними.

Мавши шану й честь бути її заступником у головуванні в „Клюбі Сеньйорів", я мав одночасно нагоду ознайомитися ближче з її задумами і плянами діяльности. Згідно зі статистичними даними „Бюра перепису населення ЗСА" сьогодні число громадян віком 50 років і вище нараховується на 64 мільйони. Ця цифра систематично зростає, завдяки продовженню віку людини через покращання корисних для здоров'я життєвих умов. Хоч-не-хоч мусимо зарахувати себе до категорії літніх чи похилого віку людей, бо такий закон природи.

В цій ситуації варто звернути увагу й докласти зусиль, щоб люди в періоді „золотої осени" об'єдналися в гурти, клюби, товариства своїх ровесників, бо в основному всі вони мають однакові, або подібні проблеми, які можна успішніше подолати спільними силами.

Це відчувається в полагоджуванні різних питань в урядових установах. Збірна інтервенція дає куди кращі наслідки, ніж індивідуальні заходи.

Пам'ять пок. Лідії Савойки вшануємо найкраще, коли підемо її слідами по лінії її задумів і плянів - творити клюби сеньйорів при наших товариствах, установах, організаціях, зокрема при „Самопомочі". Бо тільки в єдности сила одиниць і збірноти.

Юрій Штогрин,
голова „Клюбу Сеньйорів при Т-ві „Самопоміч"
в Ню Йорку.

Адреса:
Self-Reliance
Association of American Ukrainians
Division of Senior Citizens
98 Second Avenue
New York, N.Y. 10003.
(212) 777-1336.

ВІНОК НА СВІЖУ МОГИЛУ СВ. П. ЛІДИ САВОЙКИ

Слово Наталії Білоус від Клюбу Сеньйорів при Т-ві „Самопоміч" в Ню Йорку

Тихо падає осіннє листя, а ще тихше несподівано залишила нас назавжди голова нашого Клюбу св. п. Ліда Савойка. Її несподівана смерть осиротила не тільки членів сеньйорів, але й усю українську громаду, зокрема наших земляків з України, які потребували найбільше її захисту, поради й опіки.

Ще два тижні до її смерти члени Клюбу спільно відзначили велику історичну дію, в якій нарід України, перший раз в історії, у референдумі понад 90 відсотків потвердив Акт Верховної Ради з 24 серпня 1991 року — проголошення незалежної, самостійної, суверенної Української держави. Всі ми раділи й плянували зустрітись для обговорення дальшої праці нашого Клюбу за вказівками Покійної. На жаль, наші пляни не здійснилися.

Відійшла від нас у кращий Божий світ наша улюблена голова. Всі ми прощаємо Покійну з болем серця і просимо Всевишнього, щоб післав нам другу людину таких шляхетних прикмет, зокрема в харитативній ділянці, якими відзначалася Покійна.

Анна Ґелетей

Полинула душа твоя, Лідо, до світлих висот...

Вчора долоні поклали квіти
На заплющені очі, що чекали
ласкавого доторку коханої руки,
благословляючи її на спочинок.
І. Калинець

Минали літа... Мале, русяве, радісне дівчатко бігало жваво, всміхаючись привітно до кожного зустрічного й веселими, розумними очима дивилось на незнайомий світ. А світ цей у його очах був такий гарний. І чому ж би ні — під опікою матусі все здавалося прекрасним, приманливим...

Батько малої Лідусі був загально відомим діячем у Дрогобичі, а її мати була активна в громадсько-суспільній праці, зокрема велику увагу приділяла бідним дівчатам і опікувалася ними. Мала Ліда росла в домі, в привітній родинній атмосфері, в якій панував християнський дух і зберігалися національні традиції. В оточенні освічених людей з музичними зацікавленнями формувався характер Ліди.

Та щасливому житті дівчинки швидко прийшов кінець. Друга світова війна принесла руїну нашій батьківщині, завдала смертельні рани українському народові. Рятуючися від червоних окупантів, велика частина громадянства покидала рідний край і рятувалася виїздом на Захід.

До цієї частини нашого суспільства належала й родина Савойків. Почалась терниста дорога в невідоме. Малій Ліді, яка зростала в прикладній сім'ї, прийшлося раптом зустрічатися віч-на-віч із жахливими картинами людського горя, злоби, ненависти, брутальности. Ці переживання назавжди залишили сліди в серці спостережливої й чутливої дитини.

Та на цьому не закінчилася трагедія родини. Тяжких фізичних та душевних переживань не витримала мама, залишаючи сиротами в чужому оточенні дві малі донечки — Ліду й старшу за неї Віру. Тяжкий це був удар. Треба було самим дітям пробиватися через воєнні фронти. Дорога була не тільки тяжка, але й небезпечна. Прийшлось відбути без материнської опіки тяжке скитання через Львів, Краків, Відень, Зальцбурґ аж до Америки. Та й на цьому шляху до трагедії родини Савойків не було кінця. Під час перебування у Львові прийшла страшна вістка — на вулиці в Кракові арештували батька й вивезли кудись. Ніхто його більше не бачив. Так Ліда й Віра залишилися круглими сиротами. Дітьми став опікуватися вуйко з Відня. Тут Ліда почала ходити до гімназії. Але тяжка доля й тут не оминула сестер. Ревного їхнього опікуна вуйка знайшли закатованого в околицях Відня в совєтській окупаціній зоні.

Тепер опіку над Лідою взяла на себе старша Віра. Тільки за Божою ласкою вдалось цим знедоленим дітям перебути цю жахливу трагедію.

Червона армія підходила до Відня і прийшлося знову утікати до Зальцбурґу в американську зону. Тут Ліда продовжувала навчання в українській гімназії аж до виїзду за океан до ЗСА.

Сиротами в Зальцбурґу заопікувався американський „Орфенс Коммиті" (Сирітський комітет) і привіз їх до ЗСА. Тут Ліда закінчила середню освіту в школі СС Василіянок у Філядельфії. Спартанська школа виховання й підготова до життя вийшли дівчатам на добро. За словами Віри, батьки вчили їх, що становище в житті треба вибороти собі працею й знанням. Життя молодих дівчат в Америці почалося нелегко. Ліді було тоді 12 років. Поселившись у Ню Йорку, Віра почала студіювати й працювати. Помагала теж Ліді в її студіях.

Ліда була незвичайно умово розвинена, наука приходила їй легко. Була в неї феноменальна пам'ять, вона плавко говорила багатьма мовами і без труднощів порозумівалася з різними клієнтами. Вона моментально вміла переставлятися з однієї мови на другу. Хто бував довше в її бюрі, і побачив безліч паперів на її робочому столі, не міг вийти з дива, як швидко вона знаходила те, що було їй потрібно. Коли приїхав до Ню Йорку зверхник Ліди з Вашінґтону, хтось звернув його увагу на буцімто хаос на її бюрку. Зверхник спокійно відповів: — У Ліди нелад на столі, але абсолютний порядок у її голові". Хто знав Ліду ближче, той усвідомлював собі, що вона була подивудігною людиною.

Ліда закінчила дипломом студії соціології й психології в Гантер коледжі. Працюючи над проблемами іміґрантів на Елліс Айленд від Американського Червоного Хреста, вона одночасно студіювала соціяльне право на вечірніх курсах у Колюмбійському університеті. За великі заслуги в праці в Американській Католицькій Еміґраційній Місії Ліда була іменована на директора і на цьому пості залишилася аж до її несподіваної смерти. За визначні заслуги в праці, місто Ню Йорк відзначило її почесною грамотою з проголошенням „Дня Ліди Савойки".

Притаманною рисою її характеру було відкрите серце для кожного, хто потребував помочі, зокрема хто був переслідуваний тоталітарним чи комуністичним режимами політично чи релігійно. Як психолог Ліда мала особливу здібність вникнути в душу людини, ввійти в її становище й зрозуміти її. Тому люди мали велике довір'я до неї, розказували їй щиро про свої проблеми, а вона вислухувала їх терпеливо, давала поради та позитивно полагоджувала їхні справи.

Не знала Ліда вигідного, безтурботного життя. Вона й не шукала його. Скромна, тиха, невибаглива, вона справді жила не для себе, а для ближніх.

Незабаром після виходу нашої Церкви з катакомб Ліда поїхала до Львова, щоб на місці познайомитися з потребами свого народу. В маленькій кімнаті скромної резиденції архиєпископа Стернюка влаштувала своє бюро, де приймала людей, які стояли в довгих чергах. Були це здебільша жінки-матері, які шукали порятунку для своїх хворих дітей, жертв чорнобильської катастрофи.

„В тому заспокоювали ми — розказувала Ліда — чорною нецукрованою кавою". Допомагалала молодим людям, які бажали виїхати до Америки на заробітки, або на студії. Ліда повернулася навантажена не тільки проблемами, але й пережитими враженнями. „Всі вони такі бідні, винищені — як можна б їм допомогти"? — тривожилась вона. В щирій розмові з авторкою статті вона висловилася: „Я горда і щаслива бути членом мого народу — народу високої культури, традиції, глибоко віруючого, патріотичного, наскрізь позитивного народу. Вважаю своїм привілеєм називати себе українкою, наш нарід повинен бути вже давно в колі вільних народів".

З того часу вся увага Ліди була звернена на допомогу землякам в Україні. Вона робила заходи, щоб молоді лікарі з батьківщини мали змогу вивчати в американських шпиталях методи модерного лікування під умовою, що вони повернуться назад на батьківщину і будуть застосовувати своє знання власному народові.

Все те вдалось їй досягти без більших труднощів, бо загально її знали і поважали.

Вона займала поважні становища, була директором Американської Католицької Еміґраційної Місії в Ню Йорку, президентом Генерального Комітету для Еміґрації в Ню Йорку, членом Найвищого Суду в Вашінґтоні для Еміґрації й Натуралізації. Вона, як адвокат, виступала в обороні еміґрантів, яким часто загрожувала депортація. Перед Лідою були скрізь відкриті двері. Вона плянувала теж діяти як самостійна професійна сила в ділянці суспільної опіки.

Попри свою відповідальну працю на пості директора АКЕМ та інших споріднених установ Ліда знаходила час для суспільно-громадської праці української спільноти. Бувши заступницею президента Українського Інституту Америки, вона турбувалася труднощами цієї важливої установи. Почала збірку фондів на її відновлення й успішно закінчила цю акцію. Щоб піднести культурно-мистецький рівень цієї установи, вона організувала виступи передових мистців, в тому з України. Вона вможливила їм перебування в ЗСА. Тепер вони своїми виступами збагачують добре ім'я українського мистецтва в різних ділянках. Навряд чи знайдеться ще одна така жертвенна, здібна й віддана своїм шляхетним завданням людина, якою була св. п. Ліда. Всі ми дошкульно відчуваємо брак Ліди.

Останні два роки Ліда присвячувала багато часу й енерґії справам українських людей старшого віку в Ню Йорку. Як голова Клюбу Сеньйорів при Т-ві „Самопоміч" вона почала реалізувати широко програму діяльности, зокрема в ділянці суспільної опіки. Вона працювала тісно зі суспільною працівницею „Самопомочі" О. Лопатинською. Найважливішою справою, яка лежала Ліді на серці, було придбати дімприют для людей похилого віку, де вони могли б перебувати в оточенні своїх ровесників та провести спокійно й безтурботно останній етап свого життя. В цій справі Ліда робила вже поважні заходи, які напевно були б увінчалися успіхом. Та не так сталося...

Я ще бачу її, як у суботи заходила часто до домівки „Самопомочі" заповненої земляками з України, які терпеливо чекали на її прибуття. Вона давала їм поради, знайомила з приписами еміґраційного закону та

(Закінчення на стор. 5)

ПОТРЕБА СЕНЬЙОРСЬКИХ ЗГУРТУВАНЬ

Уживай світа — поки служать літа.
Народна пословиця.

Антропологи й природознавці-дослідники тваринного світу, зокрема з категорії ссавців, у висліді своїх досліджень приділили окреме місце одній породі, яку назвали почесною назвою „homo sapiens", тобто „розумна людина".

Немає ніде в відомому сьогодні світі, ні на землі, ні на інших небесних тілах такого живого створіння, яке б бодай приблизно могло рівнятися з людиною, навіть людиноподібні мавпи, двоніжні ссавці антропоїди з категорії шипманзе, оранґутанґів, ґорилів, гіоонів, сіямангів.

Фізично вони схожі на людину, але не мають духово-інтелектуальних прикмет людини, зокрема не володіють артикульованою мовою, тільки звуками. Тому „гомо сапієнс" — людина й узагалі людство — це єдине створіння обдароване розумом, це істота на найвищому ступні розвитку живих організмів, це панівна група двоногих ссавців, яка володіє світом.

Людина належить до стадних, громадних створінь — „animal sociale", тобто до створінь, які об'єднані спільними інтересами. Вони живуть групами і діють спільно в інтересах групи. Найменшою клітиною людської спільноти є родина, потім рід, який складається з групи родин, згодом плем'я аж до найвищої структури — народу, нації, держави, державних спільнот.

Правда, є й тваринні громади і скупчення, — стада, тічні, косяки, „школи", нпр. риб, зграйки птиць, але вони гуртуються радше за інстинктом, за гоном до громадного життя. Є теж громадні дрібні створіння, нпр. бджоли, мурашки, є й у „зеленому світі" — квіти, дерева, кущі, трави, які живуть скупченнями. Але людські згромадження постають завдяки волі, інтелекту, свідомости, а створіння звіринного чи рослинного світу гуртуються завдяки інстиктові, або зовнішніх умов, як атмосфера, почва тощо.

Об'єднуючою силою людського роду є спільне походження, спільні життєві інтереси, спосіб життя, культура, традиція, звичаї, мова, територія. Але в людських структурах найвищого щабля — суспільстві, народі, державі постають теж внутрішні спільноти, яких об'єднує вік людини, спільні зацікавлення, погляди, професії, прямування. До цієї категорії спільнот меншого формату належать теж згуртування людей старшого віку пенсіонерів, сеньйорів. Загально відомою є прірва поміж поколіннями — на місце старшого покоління, яке сходить з арени життя, приходять нові, свіжі, молоді сили з новими ідеями, поглядами, життєвою філософією, методами здійснювання своїх починань. Обі ці вікові групи не можуть знайти спільної мови й тому старші віком єднаються в клюби, об'єднання, товариства своїх ровесників. Об'єднуючими елементами цих згуртувань крім віку, є інший спосіб життя, обстоювання своїх прав, шукання шляхів, як найкраще провести останні роки життя матеріяльно, інтелектуально й духово. Великою об'єднуючою силою є самота, зокрема після втрати друга життя. Самота може довести людину до депресії, зокрема ті одиниці, які після виходу на пенсію не заплянували способу життя в новій дійсності. Тоді вони замикаються в своїй шкаралупі, відсуваються від життя й часто стають жертвами алкоголізму. Єдиним виходом з такої життєвої ситуації є приналежність до гурту ровесників.

В українській спільноті існують такі клюби чи об'єднання сеньйорів. Вони не стоять на такому рівні, як цього роду товариства сеньйорів автохтонного населення, бо наша спільнота доволі мала, розсипана по широких просторах країн поселення, багато наших громадян живуть одинцем у чужому морі, але є й більші скупчення наших громадян, а ці, що доля кинула їх в неукраїнське довкілля, можуть знайти пристановище в місцевих сеньйорських клітинах. Все ж таки не будуть самотні, бо самота — це найбільш деструктивна причина психічних розладів.

Єднаючою силою наших сеньйорських згуртувань є спільне національне походження воєнні переживання, туга за батьківщиною, своя історія, звичаї, спосіб щоденного життя, традиції, мова, психіка.

Тому наше суспільство повинно сприяти згуртуванням сеньйорів, бо раніше чи пізніше кожна людина знайдеться в категорії людей похилого віку. Для прикладу візьмімо українську громаду в Ню Йорку, де центром нашого життя є „подол" — Українське село на „давнтавні" поміж першою й четвертою авеню та поміж першою й двадцятою вулицями. Тут живе велике скупчення українців, в тому найбільше людей старшого віку. Тут є теж згуртовані наші установи — економічні, фінансові, наукові, мистецькі, виховні, суспільно-громадські-політичні, молодечі.

В будинку Т-ва „Самопоміч" є простора привітна домівка, добре обладнана, має велику бібліотеку, яку можна поповнювати новими виданнями, тут можна почитати газети, журнали. Чому б людям старшого віку не записатися до існуючого вже клюбу сеньйорів, збиратися щоденно між 10—3-ою, або між 3-ою й 7-ою годинами на гутірку, обмін думками, обговорення подій в Україні, які тепер у центрі зацікавлення нашої діяспори, заграти в шахи, влаштувати доповідь тощо. Можна теж час до часу найняти автобус і відвідати українські скупчення у Кергонксоні („Союзівка"), у Гантері, Елленвілі, Братському Союзі, Лігайтоні, взяти участь у цікавіших імпрезах в сусідніх українських скупченнях.

Тому заохочуємо старших українських громадян, які ще не є членами нашого Клюбу сеньйорів при Т-ві „Самопоміч" стати його активними членами.

Сидіти днями й ночами з пляшкою пива при телевізорі, вештатися по хаті з кута в кут, просипляти день, рахувати безконечно ощадності в банковій книжечці й дожидати костухи, це безповоротна втрата останніх років життя, які попри всі прикрощі мають теж багато приємних хвилин. Чому їх не використати?

В. Б.

Управа „Клюбу Сеньйорів" в Ню Йорку.

СПИСОК ОСІБ, ЯКІ СКЛАЛИ СВОЇ ПОЖЕРТВИ В ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОЇ СВ. П. ЛІДИ САВОЙКИ:

Жертводавець	$	Місцевість
1. Барагура Володимир	10.00	Вудгейвен, Н. Й.
2. Душник Марія	25.00	Бруклин, Н. Й.
3. Закидальська Наталія	25.00	Торонто, Онт.
4. Залінський Мирон і Божена	25.00	Ню Йорк, Н. Й.
5. Літепло Сем і Ольга	25.00	Бруклин, Н. Й.
6. Лопатинські Оксана і Олег	25.00	Ню Йорк, Н. Й.
7. Льонґінотті Каті Анн	25.00	Ню Йорк, Н. Й.
8. Масюкевич Ольга	20.00	Ню Йорк, Н. Й.
9. Мирошниченко Галина	50.00	Ню Йорк, Н. Й.
10. Палідвор Марія	25.00	Ню Йорк, Н. Й.
11. Палій Ліда	30.00	Торонто, Онт.
12. Пежанська Любомира	100.00	Лонґ Айленд Ситі, Н. Й.
13. Полчій Гаррі і Розалія	25.00	Соннісайд, Н. Й.
14. Рак Оксана	50.00	Лонґ Айленд Ситі, Н. Й.
15. Шепарович Зенон і Ірена	50.00	Палм Біч Ґарденс, Фла.
16. Шміґель Мирослав і Надія	25.00	Джамайка, Н. Й.
17. Штогрин Марія і Юрій	25.00	Ню Йорк, Н. Й.
18. Юзенів Михайло	25.00	Ню Йорк, Н. Й.
Разом:	**$585.00**	

Управа Клюбу Сеньйорів при Т-ві „Самопоміч" в Ню Йорку висловлює сердечну подяку усім жертводавцям.

Вищеподана загальна сума 585 дол. буде передана для потребуючих в Україні, яких Покійна завжди мала у своєму серці.

Вп. Пане д-р К. Рогозинський!

Прошу прийняти щиру подяку за Вашу жертвенність, яку Ви виказали нераз, головно, тепер у критичний час, коли потреба в Україні є дуже конечною, даруючи для шпиталів необхідні лікарські інструменти і медикаменти.

Нехай Всевишній винагородить Вас стократно за Ваше діло.

Управа Клюбу Сеньйорів
при Т-ві „Самопоміч" в Ню Йорку

Полинула...

(Закінчення зі стор. 4)

назначувала їм зустріч у своєму бюрі. Дивлячись на цю ніжну, кволого здоров'я людину, трудно було уявити звідки вона черпає стільки енерґії подолати ці складні вимоги. Її стараннями двічі в тиждень відбувалися лекції англійської мови.

Ліда задумувала знову відвідати Україну, але з Божої волі не довелось. А там чекали, а може ще чекають люди, які потребували її помочі. Знали Ліду в Києві, Львові, Івано-Франківському, у Сибіру й Казахстані. Звідусіль приходили до неї розпачливі листи. І вона помагала за своїми силами.

День 20-го грудня 1991 р. перервав трудолюбне життя Ліди. Затихло її щире, сповнене любов'ю до ближнього серце. Відійшла від української громади в повному розгарі праці над здійсненням заплянованих завдань. Пригадуються слова: „Жий і дій сьогодні так, наче б це був твій останній день". Так жила св. п. Ліда.

Люди, які потребували її помочі тяжко відчули смерть Ліди, зокрема прибулі з Украни та місцеві похилого віку люди, яких вона любила, мов рідних.

Покійна не зазнала спокою на землі, але за труди й любов ближніх Господь напевно призначив їй вічний спочинок у своєму Царстві. Чужа земля прийняла Покійну мов рідну.

Виросла ще одна могила на чужині...

Визначна...

(Закінчення зі стор. 2)

пак Юрій Мазуркевич. Інші виконавці ті, що були досі: скрипак Юрій Харенко, альтист Борис Дев'ятов і челіст Володимир Пантелеєв.

У першій точці виконано Квартет Д-дур Гайдна під популярною назвою „Жайворонок", опісля — „Анданте" з Квартету Миколи Лисенка, та „Варіяції на теми народних пісень". Квартет Гайдна настільки захоплюючий своїми мелодіями, що пориває теж принагідного слухача. А мельос Лисенка промовляє особливо до людей українського походження, що відкривають у ньому щось може навіть віддалене, а одночасно дуже знайоме й рідне. На залі був чималий відсоток українців.

Другу частину концерту виповнив Квартет ч. 2 Ф-дур, опус 22 Петра Чайковського. Композитор уважав його за кращий з-поміж трьох, що їх він написав. Це майстерно написаний віртуозний твір, друга частина якого — „Скерцо" притягає нас своєю простотою і змінним ритмічним пульсом.

Ансамбль досконало опановує репертуар, що його подає публіці, і з тієї причини виконує його у своїй найкращій формі. Його члени виконують твори з технічною легкістю і без пересади, а одночасно знаходить тепло і життєдайний стрижінь кожного індивідуального твору.

Публіка прийняла концерт з 20-го вересня ентузіястично, а Л. Хоролець у слові подяки назвала Квартет ім.Леонтовича неповторним.

Родина вшановує пильну читачку „Свободи"

До редакції нашого щоденника прийшов зворушливий лист від родини Анастазії Дідик, яка померла 14-го вересня 1992 року. Вона, дружина вже покійного довголітнього головного радного Українського Народного Народного Союзу, а відтак почесного члена Головного Уряду УНС Володимира Дідика була пильною читачкою „Свободи" та до кінця життя слідкувала за усіми подіями громадського життя в ЗСА.

Її дві дочки з родинами, Ольга Расселл і Анна Джірфдін, в яких находиться вже четверо внуків і шестеро правнуків, згадуючи те, як А. Дідик завжди вичікувала приходу нашого щоденника і відтак пильно його читала, дослівно не опускаючи ніодної статті чи вісточки зложили в пам'ять покійної 50 дол. на Пресфонд „Свободи", та при тому написали листа, підкреслюючи, яка важлива була наша газета в житті їхньої матері, бабуні і прабабуні.

Відбулись...

(Закінчення зі стор. 1)

тання. А. Ґор безпрецидентно нападав на президента Дж. Буша і його „невдалу" економічну політику, „бтутальну рецесію", забуваючи додати, кажуть республіканці, що Адміністрація президентів Роналда Реґена і Дж. Буша перебрала від демократів країну, яка стояла перед цілковитим банкрутством і економічною катастрофою, не кажучи вже нічого про занедбану цілком оборонну систему ЗСА.

Від самого початку дебат, які відбувалися в приміщеннях Технологічного Інституту в Атланті, кандидати на віцепрезидента були аґресивно наставлені один проти одного, за винятком Стокдейла, колишнього військовика на пенсії, який закликав двох інших кандидатів до поміркованости. Замість дискутувати над проблемами, Квейл і Ґор атакували Клінтона і Буша. Квейл підкреслено заявив, що Клінтон не оказав всієї правди виборцям про себе і свою активність, яка є притемнена його колишніми зв'язками зі скрайніми лібералами, інфільтрованими Комуністичною совєтською компартією, особливо в часі війни у В'єтнамі. Ґор, не маючи подібного арґументу про Дж. Буша заявив, що ще чотири роки республіканської Адміністрації закінчаться цілковитою економічною катастрофою, хоч для підтвердження своєї заяви він не мав переконуючих арґументів, кажуть спостерігачі.

Усі три кандидати порушили у відносно короткому часі чимало важливих проблем політичного, економічного, оборонного, соціяльного порядку.

Чергові дебати кандидактів на президента відбудуться у четвер, 15-го жовтня і в понеділок, 19-го жовтня. Перша у Ричмонді о год. 9-ій, а друга в Іст Ленсінґ, Мі., о год. 7-ій вечора.

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що у четвер, 1-го жовтня 1992 р. відійшла у вічність

наша дорога
МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

Єфрозина Михайлюк

У глибокому смутку і журбі залишені:

дочка — ОЛЯ
сини — СЛАВКО, МИКОЛА, СИМКО і МИХАЙЛО з дружинами
внуки — ЛЕОНІД, ЗІНКА, ВАСИЛЬ, МАРІЯ, АДОНИС і ЮСТИН
та ближча і дальша родина у ЗСА й Україні

МИНУЛОГО ТИЖНЯ троє з десяти керівників злочинного медельїнського картелю, які в липні цього року здійснили сенсаційну втечу з тюрми, добровільно віддали себе в руки властей. Серед них і рідний брат „хрещеного батька" колюмбійської наркомафії Пабля Ескобара. Він запевнив, що Пабльо також має намір здатися поліції.

В ПОНЕДІЛОК, 12-ГО ЖОВТНЯ, в Пекіні відкрився 24-ий з'їзд Комуністичної партії Китаю. На ньому має бути скасовано Центральну консультативну комісію, що служила останнім опертям ортодоксальних партапаратників. 199 членів комісії „вславилися" тим, що багато років перешкоджали проґресивним реформам, наприкінці 80-их відіграли вирішальну ролю в так званих чистках в китайській компартії і в кривавих подіях на площі Тяньяньмень.

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок, 12-го жовтня 1992 р. відійшов у вічність на 89-му році життя

наш найдорожчий
МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.

БОГДАН ФЛЮНТ

ПОХОРОН — в четвер, 15-го жовтня 1992 р. з похоронного заведення Мандзюка, на цвинтар Mt. Olivet в Дітройті, Миш.

У глибокому смутку:

дружина — ІРИНА
доня — ХРИСТЯ ЛІНДЕН з мужем ДЖЕРІ
внуки — ОЛЕГ, ЕЛІДА

Ділимося сумною вісткою, що з волі Всевишнього в середу, 7-го жовтня 1992 р. в місцевому шпиталі Waverly, N.J. по тяжкій недузі відійшов у вічність

наш дорогий
БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п. д-р мед.

РОМАН МИРОСЛАВ БОДНАР

нар. 14-го червня 1910 р. в Яблонові, пов. Косів на Гуцульщині

ПАНАХИДА і ПАРАСТАС були відправлені 9-го жовтня 1992 р. в Arteri Sayre, Pa.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 10-го жовтня 1992 р. на цвинтарі в Atens, Pa.

Залишив в жалобі і смутку:

сина — д-ра ТРУВОРА з дружиною ОЛЕНОЮ
невістку, вдову по старшому синові д-рові Модестові — д-р АННУ БОДНАР
внуків — ОЛЕГА, АЛЕКСАНДРУ і ЗАХАРА
та ближчу і дальшу родину

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів на могилу просимо складати на пожертви на Фонд Дітям Чорнобиля.
2720 Old Shor Ghill's, Short Hill, N.J. 07078

У ПЕРШУ ДУЖЕ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої найдорожчої
ДРУЖИНИ і МАМИ

бл. п.

Марії з Криницьких Сумик

буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

у вівторок, 20-го жовтня 1992 р. о год. 9-ій рано в церкві св. Юра в Ню Йорку

Муж — АВГУСТИН
Син — д-р БОРИС

У великому жалі і смутку повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що у вечірніх годинах, 11-го жовтня 1992 року відійшла від нас ненадійно

наша дорога
СЕСТРА, ТЕТА, ШВАҐРОВА і КУЗИНКА

бл. п.

СТЕФАНІЯ з ТРІСКІВ СТЕЯЛОВСЬКА

У важкому горі:

ЕВГЕНІЯ ТРІСКА — сестра
д-р ЮРІЙ СТЕЦЕНКО — племінник
ОЛЬГА СТЕЯЛОВСЬКА з родиною
СОНЯ КРИСА, АЛЕКСІЙ, ЄВГЕН — кузини в ЗСА
діти, внуки, сестри і широка родина в Україні

Родина просить про молитви за спокій душі покійної.

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 10-го жовтня 1992 р. відійшов у вічність

наш найдорожчий
ШВАҐЕР, СТРИЙКО і КУЗИН

бл. п.

Антон Дацковський

український патріот і американський ветеран, уроджений в Нюарку, Н. Дж. в ЗСА.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 16-го жовтня 1992 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 17-го жовтня о год. 9:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя, Нюарк, Н. Дж., а опісля на цвинтар Evergreen в Гілсайт, Н. Дж.

У глибокому смутку:

братова — ЛІВІЯ ДАЦКІВСЬКА
братанки — КОРНЕЛЬ, ЛЮБОМИР, МАРКАНТОНІЙ
кузинка — КАТЕРИНА ЛЄНАРД з мужем ЧАРЛЬСОНОМ і родина
кузин — ІВАН ДАЦКОВСЬКИЙ з родиною
та ближча і дальша родина в Україні і ЗСА

Замість квітів просимо складати пожертви на добродійні цілі.

ПОДЯКА

Дня 31-го грудня 1991 р. з волі Всевишнього, відійшла передчасно
наша найдорожча і незабутня МАМА, БАБЦЯ і СВАХА

бл. п. мґр

ІРИНА ГОРОДИЛОВСЬКА

з роду БУРКО

Похоронні відправи відбулися в українській католицькій церкві свв. Володимира й Ольги в Чикаґо, Ілл. в суботу, 4-го січня 1992 р., а опісля тіло було перевезене на український католицький цвинтар св. о. Миколая.

В часі нашого великого горя, ми зазнали багато щирого серця, помочі і розради від родини, приятелів і знайомих. Усім тим, які вшанували світлу пам'ять нашої улюбленої і незаступимої мами, бабці і свахи, за вислови співчуття особисто, листовно, телефонічно, за численну присутність в часі Панахид, за участь у похоронних Богослужбах, за щедрі пожертви на культурний осередок при парафії свв. Володимира й Ольги в Чикаґо, за пожертви на святі Літургії, на церковні і громадські цілі, та за чудові вінки і букети квітів, складаємо найсердечнішу подяку.

В першій мірі висловлюємо щиру подяку бл. п. о. митратові Маріянові Бутринському за відвідини мами в лікарні, за вислови співчуття, за відправлення Панахиди в похоронному заведенні Музики, за відслуження Похоронної Святої Літургії і за зворушливу і глибоко змістовну проповідь під час Похоронної Служби Божої. Дякуємо за теплі прощальні слова про покійну під час Тризни і на поминках в 40-ий день смерти. Бл. п. о. митрат М. Бутринський помер 20-го липня 1992 р. Його пам'ять будемо зберігати у наших молитвах.

Наша щира подяка о. Миронові Панчукові за відвідини в лікарні, вислови співчуття і за участь у похоронних відправах. Рівнож складаємо подяку о. Андрієві Двулітові за співчуття, за участь у відправах в похоронному заведенні і за відправу на цвинтарі. Дякуємо о. Іванові Кротицеві за співчуття і за участь в похоронних відправах.

Дуже дякуємо о. протодияконові Миколі Орищукові і о. дияконові Миколі Шиянові за вислови співчуття і за участь в похоронних відправах.

Щира подяка усім хористам церковного хору „Прометей" за відспівання Панахиди, а зокрема дякуємо інж. Володимирові Шарунові за спів під час похоронної Служби Божої.

Теті Олі і Дзвінці Макар та Мотрі Макар-Федірко складаємо сердечну подяку за слова співчуття, розради , що приїхали з Дітройту попрощати нашу маму.

Наша особлива подяка Орисі Гарасовській, яка після Панахиди від родини і від Сестрицтва Покрови Пресвятої Богородиці такими гарними і теплими словами промовляла і прощала свою добру товаришку і довголітню голову Сестрицтва. Рівнож дякуємо Орисі за прощальні слова під час Тризни і після Панахиди в сороковий день.

Сердечно дякуємо всім промовцям, які після Панахиди прощали покійну: мґр Галя Пачовська, яка прощала від Українського Лікарського Товариства і від товаришок-фармацевток; Стефанії Кральці, членці Сестрицтва, за зворушливу прощальну поезію; інж. Степанові Ґоляшеві, який прощав маму від Парафіяльної Ради церкви свв. Володимира й Ольги та від обох Братств — св. Андрея і св. Михаїла.

Управі Сестрицтва Покрови Пресвятої Богородиці — мами близьким подругам — Любі Шереметі, Орисі Гарасовській, Ярославі Фаріонові, Орисі Гладкій, Марійці Веслоцькій, Сузанні Казанівській, та сестрицям з глибокого серця дякуємо за вислови співчуття, за допомогу, а спеціяльно за підготовлення обіду під час Тризни і після Панахиди в сороковий день.

Дякуємо д-рові Павлові Пундієві за дуже гарні дописи про життя і громадську діяльність мами до газети „Свобода" і до „Українського Лікарського Вісника" — пропам'ятної книги. Рівнож дякуємо Галі Заяць за зворушливу статтю про покійну у „Церковному Віснику" парафії свв. Володимира й Ольги.

Усім приятелям Лялі, Зірки, внучки Тані і цілої родини, сердечна подяка за вислови співчуття, за слова розради, за допомогу і підтримку в хвилинах такого необмеженого смутку і душевного болю.

Складаємо подяку похоронному заведенні Музики за взірцеве і дбайливе переведення похорону.

Дуже дякуємо за квіти, які надіслали: Аліна і Богдан Козицькі, родина Галицьких, Дарія Бойдуник, родина Федашів, родина Фаріон, родина Квірмбах і Ґаврик, Українське Лікарське Товариство — Відділ Ілліной, Танцювальний ансамбль „Громовиця", Сестрицтво Покрови Пресвятої Богородиці, Школа Балету і Народного-сценічного танку, Оксана і Мирон Качканович, родина Кутник, Христя і Петро Ставничі, д-р Перватиніні, родина Німера, Ерик Кон, Сузанна Фіерамоза, родина Самбор, Фейт і Сел Моро, канцелярія Смородського і Ставничого, "South West Oral Surgeons, Critical Care America — Totowa Branch".

Щиро сердечна подяка численним жертводавцям, які склали пожертви на Святі Літургії, на церковні і національно-громадські цілі в пам'ять нашої улюбленої мами.

Дуже дякуємо за замовлені Служби Божі за спокій душі покійної — Таня Рабій, Ірена Семенюк, Трині й Орест Галицькі, Сестра Варнарда ЧСВВ, Стела Кріґер; і за Служби Божі відправлені в сороковий день після смерти — Ольга Смородська, Левця Крупка, Дарія Бойдуник, Наталія Базарко.

В днях похоронних обрядів склали на Святі Літургії:

по 100 дол. — д-р Стефа Макар-Лявді, Ірка і Юрко Хиляк, Галина Кутник з родиною;
25 дол. — Оля і Юрій Бозьо;
по 20 дол. — д-р Юля Сидор, д-р Левко і д-р Лувіз Чайківські, Марта і Віктор Войтихів;
по 15 дол. — о. диякон М. і Х. Орищук, Стефа Кологривенко, П. і К. Дзвіник, Віра Іваницька;
по 10 дол. — Люба Новак, родина Зарицькі, Іванна Притоцька, Мирослав Литвин, Ольга Якуб'як, родина Петро Новак, Ірина Мрищук, В. і С. Прокіп, родина Ганзюк, Катерина і Левко Чайківські, родина Лещук, Пронислава Ковалевич, Марія Хавула, Марія і Юліян Малецькі;
5 дол. — П. Церковняк.

На ЦЕРКВУ в УКРАЇНІ:

100 дол. — Аліна і Богдан Козицькі;
50 дол. — Дарія і Богдан Кукурудза.

На ПЕРЕБУДОВУ БУДИНКУ ГЕТЬМАНА ІВАНА МАЗЕПИ у Києві:

по 100 дол. — Віра і д-р Богдан Томків, Мотря і д-р Богдан Томків.

На ФОНД ГАЗЕТИ „ЛІТЕРАТУРНА УКРАЇНА":

100 дол. — Христина і д-р Володимир Болюбаш.

На БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КУЛЬТУРНОГО ОСЕРЕДКУ ПРИ ПАРАФІЇ СВВ. ВОЛОДИМИРА й ОЛЬГИ в Чикаґо:

3000 дол. — Зірка і Мирослав Смородські з Олею і Танею та Марта і д-р Роман Козицькі з Роксоляною і Тамарою;
1000 дол. — бл. п. о. митрат Маріян Бутрицький;
по 200 дол. — Галина і Роман Пачовські, Галина і д-р Роман Сосенко;
120 дол. — Міра і д-р Володимир Мацюрак;
по 100 дол. — Ольга Смородська, Марія Козицька, Наталія Базарко, Дарія Бойдуник, Адя і Орест Федаш, Мотря і д-р Юрій Сосенко, Оля і д-р Ярослав Ставничі, Ліда і Володимир Базарко, Марія і бл. п. Іван Скоморох, Стефа Кологривенко, Сузанна й Орест Казанівські, Маруся і д-р Тиміш Трусевич, д-р Ліда і д-р Юрко Процик, Марійка й Омелян Гельбіґ, Віра і д-р Ахіль Хрептовські, Ігор Гуменюк, Люба і д-р Йосиф Шандра;
75 дол. — Марія Коссак і Орися Коссак-Кардоссо;
по 50 дол. — Трині й Орест Галицькі, Мотря і Славко Федірко, Христина і Йосиф Парел, Ліда і Зенко Возні, Наталка і Мирон Возняк, Христина і д-р Віктор Вовк, Христина Дулин, Христина і Михайло Пилипчак, Ярослава Фаріон, Орися Гладка, Зеновія Бігун, Ліда і Роман Борняк, Марта і Нестор Базарко, А. і В. Бабчук, Марія Веслоцька, Галина і Роман Заяць, Оля Лехнюк, Оля і Ярослав Заплітні, Рома і д-р Орест Яхторович, Оля і Ігор Чмола, Ліда і Богдан Шандор, д-р Дарія і д-р Василь Маркусь, Малина Дзюба, д-р Роман Смик, Таїса і д-р Андрій Бровар, Ліда Кассараба, Гануся і Зорян Балух, Христина (Косарвин) і Степан Конолі, Дарія і Мирон Ярошевич, Дана і Ярослав Дикий, Ірина і д-р Марко Демус, Христина і д-р Андрій Ґорчинські, д-р Мирослава Іванців, Марта (Косарчин) і Дан-Ґуднейтур, Марія Пилипчак;
по 40 дол. — Слава і Макар Міськевич, Анастазія і Андрій Галицькі, Ірка і Степан Боднар;
по 30 дол. — д-р Маріян Панчишин, Лєна й Емілян Басюк, д-р Петро Моцюк з дружиною, Катерина Тарасенко, д-р Орест Бровар, д-р Павло Пундій, Орися і д-р Ярослав Іванець, Христина і Марко Маркевич;
по 25 дол. — Ольга і Дзвінка Макар, Лена Галяженко, Маруся Зарицька, Люба Шеремета, Марта Возняк, Ярина й Андрій Гарасовські, Тетяна і Михайло Дедьо, А. і П. Кульчицькі, Таня і д-р Юрій Кузич, І. і д-р А. Ґорчинські, А. і Л. Кузик, Д. і д-р М. Сасик, О. і д-р В. Фединяк, Віра і Петро Вигінні, д-р Йосиф Пундій, Галина і Едвард Чичура, Александра й Олег Коверко, Софія Кульчицька, Анна й Остап Івахів, Александра Савин, Марта Шарун, д-р Люба і д-р Андрій Казанівські, Марія Чолно, Христина і Ярослав Верещак, Іванка й Остап Гарасовські, дружина бл. п. Тимчини, Надя і д-р Володимир Процик, Марта і Юрій Ожґа, Віра Тріщук, д-р Наталка і Юрко Чепинські, Ліля і Любо Чепинські, Софія Дачишин, Марійка і Любко Гриневич, Оля і Нестор Попович, Ніна Семітка, Лусіл Ридел;
по 20 дол. — Ореста і д-р Богдан Ткачук, Валентина Чичула, Ірина і Йосиф Шарун, Ірина і Ярослав Стефанюк, Віра Павленко-Гил, Надя і Іван Тельвак, М. Стасюк, Надя і д-р Данко Григорчук, Ірка Береґуляк-Круцько, Л. і С. Самбірські, П. Фенчишин, Я. і К. Яворські, Юрій Боєчко, Зірка й Ігор Боднар, Юля Біла, Ірина і Богдан Плешкевич, Гануся і Івась Чичула, Залуцький, Орися Вітковська, Стефанія Кралька, Марта і Славко Матвіїшин, Марія і Петро Стахів, Орися і Юрій Яримович, Анна і Степан Дедьо, Анна і Денис Браєн, Люба й Анатолій Коломиєць, родина Сахаревич, Наталка й Андрій Іванів, Люба й Евген Андрус, Анна і Роман Кобилецькі, Рома Лоско, Мотря і д-р Андрій Мельник, Ірена Субота, М. Барабаш, Данка і Мирон Дикій, Ляриса і д-р Богдан Іванець, Ірена Пежанська, Соня і Андрій Гриневич, Надя і Ян Хойнацькі;
по 15 дол. — Марія і Тарас Дрозд, родина Павленко, Данка і Степан Пилипчак, Александра і Василь Павленко;
по 10 дол. — Марія Дорожинська, А. Бубнів, Чірінчіоні, А. Титус, Я. Фрис, Іван Гринів, Марія і Лукіян Ілчина, Олена й Олег Качор, Мирослав Німилович, Д. Максимів, Петруся і Богдан Ватрал, Оля і Микола Крихтяк, Галя Сіра, Сарабин, Прокіп, Микитюк, Маріян Голан, Анастазія Грубий, Джек Фабрис, родина Яхім, Текля Кизьмик, В. Головата, Галя Тимбс, Марія Коверко, М. Яцків, Дарка і Володимир Федчина;
15 дол. — Оля Галів.

Покійної національний дух, палка любов до України і до українських традицій спричинились до її невтомної праці в громадських і церковних організаціях. Своєю лагідною, справедливою і доброю вдачою здобула любов і повагу не тільки від приятелів, але від цілої української громади. Дякуємо ще раз усім жертводавцям, що так гідно і урочисто попрощали нашу маму.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

доні —
ЗІРКА СМОРОДСЬКА з мужем МИРОСЛАВОМ
МАРТА КОЗИЦЬКА з мужем РОМАНОМ
внуки —
ОЛЯ і ТАНЯ
РОКСОЛЯНА і ТАМАРА
свахи —
ОЛЬГА СМОРОДСЬКА
МАРІЯ і МИКОЛА КОЗИЦЬКІ

П О В І Д О М Л Е Н Н Я

ЦЕНТРАЛІ КОНҐРЕСУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ В СПРАВІ УКРАЇНСЬКОЇ АМБАСАДИ В КАНАДІ

Для точного вияснення справ пов'язаних з відкриттям української амбасади в Канаді, Централя Конґресу Українців Канади, згідно з рішенням останнього засідання Президії Централі КУК, нижче подає діяльність Централі КУК у цьому питанню у хронологічному порядку.

У січні президент Централі КУК, будучи у Києві, відбув зустріч з міністром закордонних справ України Анатолієм Зленком, де між іншими справами обговорено потреби відкриття української амабасади у Канаді. Міністер висловив бажання, щоб Централя КУК зобов'язалася координувати акцію зібрання фондів на амбасаду, прохання на яке по повороті президента КУК до Канади Централя КУК погодилася. Це прохання потверджено двома листами, одержаними у березні від міністерства закордонних справ України (МЗСУ) в яких міністерство потверджує, що КУК повинен схвалювати всі індивідуальні пропозиції, що відносяться до амбасади. Рівно ж отримано у березні листа від згаданого міністерства з повідомленням, що Ераста Гуцуляка уповноважено вирішувати всі організаційні питання в справі сприяння українській дипломатії у Канаді. Це створило непорозуміння, хто має офіційне уповажнення у справі амбасади в Канаді та у відповідь на запит Централі КУК, міністерство повідомило, що МЗСУ , Уряд України віддають належне благородне зусилля української громади у Канаді, зокрема Конґресу Українців Канади у організації конкретної допомоги у надзвичайно важливій для нас справі заснування посольства незалежної України в Оттаві".

На засіданні Президії Централі КУК у квітні створено комітет із заступників президента і генерального секретаря Централі КУК для зібрання фондів для відкриття української амбасади у Канаді. 8-го травня 1992 року вислано звернення українській спільноті в Канаді почерез складові оорганізації, провінційні ради й відділи КУК та поміщено оголошення в українських часописах пояснюючи потребу фондів на українську амбасаду в Канаді. Другий комунікат до української спільноти в Канаді вийшов 24-го червня 1992 року. Схвалено відкрити окреме конто для амбасади і адмініструвати ним продовж одного року.

У травні 1992 року Ераст Гуцуляк повідомив голову комітету для зібрання фондів на амбасаду при КУК, І. Броду, що він через свою фірму дав завдаток у сумі 50,000 дол. на будинок для амбасади при вулиці Меткеф в Оттаві без попередньої консультації з КУК, кошт якого є 615,000 дол. із двома передумовами; перше, що Рада Директорів фірми Е. Гуцуляка має право одобрити купівлю будинка і друге, що будинок можна буде вживати на амбасаду. Першу передумову зняв Е. Гуцуляк около 15-го травня, два тижні перед засіданням Президії Централі КУК, яке відбулося 30-го травня 1992 року. На це засідання прибув амбасадор Левко Лук'яненко і Е. Гуцуляк. Е. Гуцуляк звітував на засіданні комітету зібрання фондів, що лишилася тільки одна передумова, тобто одобрення Міською радою Оттави вживання будинку на амбасаду. Президія КУК схвалила купівлю будинку на вулиці Мекеф, думаючи, що він був вартий суми поданої Е. Гуцуляком. Комітет зібрання фондів попросив амбсадора Л. Лук'яненка підготовити докладний бюджет для амбасади, щоб Централя КУК могла зібрати і приділити відповідні фонди. На жаль цей бюджет щойно 22-го вересня 1992 року вислано Централі КУК.

24-го червня 1992 року, на засіданні Екзекутиви КУК, президент Шевченківської Фундації повідомив, що їхня Рада Директорів погодилася, щоб О. Романів, директор всеканадського розвитку фонду при Фундації, співпрацював з комітетом зібрання фондів для амбасади КУК. Екзекутива схвалила, щоб О. Романів став зв'язковим між Централею КУК, Е. Гуцуляком та його адвокатом і фірмою Коммюніті Траст уТоронто, до якої КУК рішив звернутися за позичкою на закуп будинку при вулиці Меткеф. Хоч КУК продовж місяця червня звертався до Е. Гуцуляка представити КУК оцінку будинку (appraisal), він цього не зробив.

Тому, що оцінки не отримано, КУК вислав О. Романова до Торонто і Оттави, щоб розглянути справу купівлі будинку. О. Романів 15-го і 16-го липня 1992 року стрінувся з представниками Коммюніті Траст, Є. Гуцуляком та його адвокатом та з персоналом амбасади. 21-го липня 1992 року, О. Романів звітував Президії КУК, що будинок при 331 Меткеф у 1990 році був поданий на продаж за суму 500,000 дол. без результату. Він повідомив, що у лютому 1991 року теперішні власники купили цей буденок за 335,000 дол. Він також заявив, що ніякої оцінки не отримано,, що виправдало б купно цього будинку за 615,000 дол. З огляду на перецінений кошт будинку та опінію різних людей, що цей будинок не відповідний на довшу мету, Централя КУК відмовилася купувати будинок при 331 Меткеф. З огляду на те, Централя КУК листовно повідомила Е. Гуцуляка через його адвоката, що Централя КУК не згідна купити будинок при вулиці Меткеф і подали причини. Після цього рішення О. Романів знову поїхав до Оттави і там знайшов резиденцію для амбасадора та тимчасове приміщення для амбасади і амбасадор Лук'яненко в той час на це погодився. Полягаючи на згоду амбасадора, О. Романів заанґажував оттавського адвоката, щоб приготовити відповідні документи на винаймлення резиденції і амбасади.

На прохання амбасадора України до Канади, В. Вербенюк поїхав до Оттави 24-го і 25-го серпня 1992 року щоб приспішити процес підпису документів для приміщення резиденції для амбасадора і для амбасади. Хоч амбасадор сам вибрав і погодився на пропоновану йому резиденцію, вміжчасі змінив думку і пропонував, щоб КУК закупив іншу резиденцію для нього. В. Вербенюк зробив зарядження, щоб амбасадор на дальше з дружиною жив у готелі поки справа резиденції не буде розв'язана.

Перед своїм виїздом в Україну на Світовий форум українців, Е. Гуцуляк повідомив Централю КУК, що його родина готова закупити будинок при вулиці Меткеф і просив, щоб Централя КУК виставила йому за це офіційну посвідку для зниження податку. Беручи під увагу закони Канади, КУК на це не погодився.

Будучи у Києві, Е. Гуцуляк офіційно оголосив, що він і його родина рішила закупити будинок на вулиці Меткеф для Уряду України на вжиток її амбасади у Канаді, а після повороту до Канади звернувся до КУК, прохаючи КУК піти з ним на половину покриття коштів купівлі будинку на вулиці Меткеф, прохання яке КУК відмовив.

Після засідання Президії КУК 9-го вересня 1992 року одержано листа від амбасадора Лук"яненка, прохаючи КУК закупити дві резиденції для амбасадора та працівників амбасади. КУК у відповідь повідомив амбасадора, що досі не одержано від нього проєкту бюджету і що КУК не має мандату купувати будь-які резиденції. Натомість готов покрити операційні видатки будинку при вулиці Меткеф, не зважаючи чи будинок буде вживаний на амбасаду чи резиденцію продовж одного року.

Як згадано у попередніх звідомленнях, на пропозицію міністерства закордонних справ України Централя КУК з великою охотою прийняла на себе обов'язок зібрати фонди на відкриття амбасади у Канаді. Збірка фондів на українську амбасаду приносить позитивні результати. Досі зібрано 1,196,029.83 дол. Проддовж останніх місяців видано около 80,000 дол. на різні потреби амбасади, між іншим — приміщення в готелі для амбасадора і його дружини, винаймлено квартиру для працівників амбасади, закуплено меблі для бюра і резиденцій, бюрові приладдя, авто,, медичне забезпечення. Централя КУК користується обслугами досвідченого аґента фірми Royal LePage, щоб піднайти стале, відповідне і престижеве приміщення для української амбасади у Оттаві. КУК виконує свої обов'язки совісно із відчуттям відповідальности перед всіми жертводавцями на фонд амбасади України./

Підсумки:

1. КУК не погодився купити будинок на Меткеф тому, що він надто переоцінений і тому, що цей будинок не відповідає потребам України на довшу мету.

2. КУК продовжує пошук відповідного будинку на амбасаду, який служитиме Україні на довгі роки.

3. КУК використовує відповідні фонди, щоб допомогти амбасаді діяти та покривати потрібні кошти працівників.

4. КУК зобов'язується перед всіма жертводавцями закупити при найближчій нагоді відповідний будинок на амбасаду та щоб жертводавці отримали відповідне признання за свої пожертви у майбутній амбасаді.

5. КУК надіється, що в майбутньому всі зв'язки між КУК і амбасадою будуть безпосередні.

Надіємося, що цей комунікат вияснить становище Централі КУК відносно фонду української амбасади та зв'язки між Централею КУК і українською амбасадою у Канаді.

28-го вересня 1992 року.

Централя КУК

ВСЯ ДИВІДЕНДА ДО ФОНДУ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

Звернення управи УСО „Тризуб"

Управа Українського Спортового Осередка „Тризуб" приготовляє таблицю жертводавців, яка буде висіти в головному будинку на посілості „Тризубівки" в Горшем, Пенсилвенія.

На згаданій таблиці появляться імена всіх жертводавців — добродіїв, фундаторів і меценатів, які пожертвували 1,000 дол. або більше на цілі УСО „Тризуб".

Управа УСО „Тризуб" оцим звертається до всіх тих жертводавців, які пожертвували дотепер менше ніж 1,000 дол., щоб дати їм змогу доповнити їх дотепершні датки до 1,000 дол., або більше. Тоді, очевидно, їх імена будуть увіковічнені на згаданій таблиці.

Всі заінтересовані особи можуть провірити суми їхніх дотеперішніх пожертв, телефонуючи на число (215) 343-5412 в суботи і неділі від 10-ої год. ранку до 8-ої год. вечора до 15-го листопада 1992 року.

За Управу УСО „Тризуб":
Ігор Чижович,
голова,
Зенон Завадович,
секретар.

УАСТ „Львів" Клівленд — „Карадйордє" СК 1:1

Клівленд, 13-го вересня. — Як звичайно в цю пору, УАСТ „Львів" тратить усіх своїх надійних українських футболістів-студентів, які в цей час грають у своїх шкільних дружинах (їм заборонено грати у клюбових дружинах). Однак цим разом УАСТ „Львів" вступив до нового сезону з відновленим і зміцненим складом — гравцями Костем Стариковим з Київського „Динамо" юніорів, Олегом Робусяком з Тернополя та декількома добрими місцевими змагунами під доглядом фахового тренера. Перші свої змагання УАСТ „Львів" відіграв на виїзді із сербським клюбом „Карадйодє" 13-го вересня на дуже розмоклому грищі, до якого господарі привикли. Вже в перші хвилини гри сербам вдалося через помилку оборонця „Львова" здобути ведення 1:0. Але на вирівняння не довго довелося чекати. Це вдалося нашому напасникові Богданові Лішнянському, який з гарної акції нападу ефектовно вирівняв 1:1.

Після перерви серби започаткували гарячкові контратаки, застосовуючи брутальні вчинки, на які чомусь не реаґував суддя змагань. Це, однак, не змінило ситуації, бо перевагу в грі мали „Львів'яни". І все ж, не зважаючи на можливості, вислід 1:1 не змінився до кінцевого свистка судді зустрічі. Треба відзначити, що в складі „Львова" бракувало трьох чолових футболістів. **В загальному дружина грала активно, але застосувала помилкову тактику, бо на розмоклому грищі не можна грати короткими подачами, треба розтягати гру, прямувати на прорив. Помітно було брак кондиції, траплялися неточні подачі. Але це тільки початок, змагуни щойно знайомляться,тому сподіємося, що згадані помилки в наступних іграх не повторяться.**

УАСТ „Львів" Клівленд — „Вадсворт" СК 3:0

Нема то як вдома! На власному грищі, де в неділю, 20-го вересня, дружина УАСТ „Львів" перемогла новика „Лейк Ірі Ліги" футбольний клюб „Вадсворд" „сухим" вислідом 3:0. **Ця дружина складається із заавансованих та досвідчених футболістів-студентів університетів з першоклясною фізичною кондицією.** Вже на початку зустрічі гості почали атакувати довгими подачами наші ворота, але м'ячі влучно переловлювали оборонці „Львова" і в свою чергу посилали їх нападові господарів. В одній з таких акцій досконало скористав з подачі киянин Стариков, який, обігравши двох оборонців гостей, гарним стрілом відкрив конто для „Львова" 1:0. **Незважаючи на цього ґоля, гості продовжували гострі контратаки,але почали зловживати правилами гри, чим заробили на вільний стріл, з якого футболіст „Львова" Нанчов підніс рахунок до 2:0.**

Після відпочинку темп гри підвищився. Гості продовжували швидкі атаки, „львів'яни", в свою чергу, заохочені успіхом в першій половині, частіше проводили продумані акції в підворіття „Вадсворту", з яких **наші снайпери посилали м'ячі в напрямі воріт суперників. Остаточно вислід зустрічі встановив напасник „Львова" — Ґроссі, який з гарної подачі тернопільця Робусяка здобув чергового голя 3:0.** Помилки попередніх змагань цим разом не повторялися так часто, але грішили деякі „солісти", які своєю непродуманою грою сповільнювали темп гри, тратили непотрібно м'ячі. Треба тренерові якось довести до відома цих футболістів, що „один у полі не вояк", що кожна футбольна дружина має одинадцять змагунів!

Іван Росул,
глядач

Перед виходом журналу „Наш Спорт"

Закінчується підготова матеріялів до чергового, 29-го числа журналу „Наш Спорт", який вийде з друку на початку грудня ц.р.

29-те число журналу в основному присвячене виступам українських спортовців на Барсельонській Олімпіяді, українських шахістів на Всесвітній шаховій Олімпіяді в Манілі, Філіппіни, та історичній зустрічі збірної футболу України з репрезентацією ЗСА.

На сторінках УСЦАК подана хроніка діяльности тієї Централі в 1992 році, зокрема факти співпраці з НОК України та спортовими федераціями України. Для жертводавців на „Фонд відродження спорту в Україні" цікаво буде прочитати виказ понад 20-ти спортових федерацій України, які УСЦАК оформив оплатами членських внесків з цього Фонду в Міжнародних спортових федераціях. Завдяки цьому українські спортовці вже започаткували свої вступи на міжнародній арені. Варто при цьому пригадати, що до УСЦАК продовжують напливати просьби інших федерацій, щоб їх оформити у відповідних міжнародних спортових установах. Будова Фонду продовжується.

Усіх любителів українського спорту, що детально хочуть знати про успішний дебют наших спортовців на Олімпіяді і взагалі на міжнародній спортовій арені закликаємо замовити собі це історичне число „Нашого Спорту".

До речі, значну кількість примірників цього журналу буде переслано в Україну. Бажаючі одержати 29-те число „Нашого Спорту" повинні вислати тільки 3.50 дол., що покриває теж поштову пересилку. Замовлення слід висилати на адресу: Our Sport, 680 Sanford Ave., Newark, N.J. 07106.

Геннадій Литовченко: „Залюбки гратиму за збірну України"

Недавно редактор „Українського Футболу" Микола Моторний провів розмову з футболістом Г. Литовченком, який тепер виступає у відомому клюбі „Олімпіякос" в Греції. Подаємо текст цього короткого інтерв'ю.

— Генадію, щойно в Греції завершився національний чемпіонат. На якому місці закінчила ваша команда?

— Нам з Олегом Протасовим приємно, що про нас не забувають в Україні. Вдячні українським вболівальникам за підтримку. У національній першості „Олімпіякос" посів друге місце. Крім того наша команда виграла Кубок Греції...

— Тебе разом з Олегом запрошують до національної команди України, яка на прикінці червня відвідала Америку.

— Про це я дізнався від кореспондента „Українського Футболу". А ось з Федерації футболу України ніхто не звертався. До речі, ми з Олегом чекали виклику на матч збірної України з командою Угорщини. Керівництво „Олімпіякоса" готове було оплатити нашу поїздку до Ужгороду й назад. Тож залюбки гратиму за національну збірну України.

— Кого хотів би бачити у її складі?

— Нині мало знаю про наших хлопців, які грають в національній першості. Тож віддав би перевагу тим футболістам, з якими грав і в київському „Динамо" і за збірну кол. СССР. Серед них, зокрема, Михайличенко, Заваров, Лютий, Протасов... Кажуть, головним тренером працює Віктор Прокопенко. Я б віддав перевагу В. Лобановському.

— Чи слідкуєш за національною першістю України?

— На жаль, інформації майже ніякої. Адже Греція приймає лише телепередачі „Останкіно" (з Москви. О.Т.), а там про Україну розповідають лише в негативному пляні. Зокрема про спорт. Складається таке враження, що Росія виграла чемпіонат світу, а російські клюби заволоділи усіми европейськими кубками...

Скорочено подав (от)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 23-го ЖОВТНЯ 1992 р.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-го Відд. о год. 6-ій веч. в УНДомі при 237 Hope Avenue, просимо взяти участь. Є важні справи. Приєднуйте нових членів до УНСоюзу. — В. Марущак, рек. секр.